

TOTI·LISTI

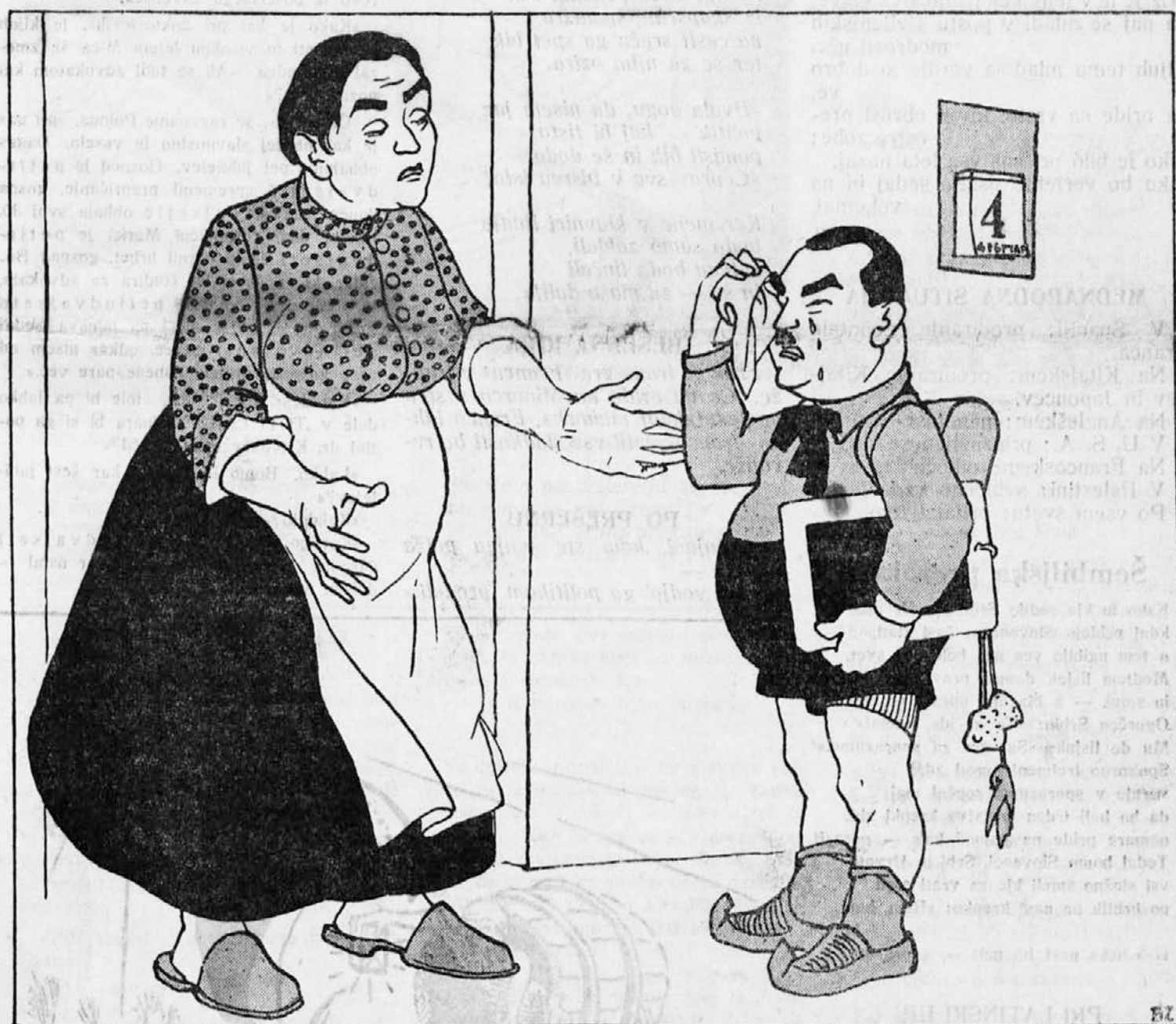
LETO II.

LIST DOBRE VOLJE ZA SLOVENCE / IZHAJA DVAKRAT MESEČNO

ŠTEV. 1.

Tek. račun pri Ljubljanski kred. banki, podr. Maribor št. 11.258. Naročnina: četrletno din 9.—, polletno 16.—, celoletno 30.—.

Kda bi si mislil?!

„Milane, Milane, zakaj jokaš?“ – „Mamica, cvek sem dobil v soli!“ –
 „Pa kako to, Milane?“ – „Ucitelj me je vprašal levatsko pitanje,
 pa ga nisem znal vesiti.“

Milan

Vse ima svoj pomen, v besedah se
skriva usoda:
Milan obljubi nam vse, vsi pa mu
gremo na liM.
Kaj vse želeli smo si! Kaj se je v
v resnici zgodilo?
Sto jadi vnovič — to je ves končni
uspeh.

ODLOMEK IZ »POLITIČNE ČI-
TANKE ZA PRVENCE«

V politiki pri nas so zdaj starine ob
kredit,
ker radi mladi šli bi blagoslov ob-
lasti pit;
križ je le v tem, ker trdijo sive glave,
da naj se mladi v postu življenjskih
modrosti uče.
Kljub temu mladina veruje in dobro
ve,
da pride na vrsto, ko si obrusi pre-
ostre zobe;
tako je bilo pri nas vsa leta nazaj.
tako bo verjetno ostalo sedaj in na
vekomaj.
Krpéll.

MEDNARODNA SITUACIJA

V Španiji: prodiranje generala
Franca.
Na Kitajskem: prodiranje Kitaj-
cev in Japoncev.

Na Angleškem: napetost.
V U. S. A.: pripravljenost.
Na Francoskem: odločnost.
V Palestini: svinčeno vzdušje.
Po vsem svetu: prijateljstvo.

Šembiljska prerokba

Kako in kje sedijo Srbi, kje Hrvati,
kdaj pridejo Slovencem časi zlati,
o tem ugiblje ves naš belopolti svet.
Medtem lisjak doume pravi dan
in smuk — k blagajni spravi se cigan.
Ogorčen Srbin: »To ne ide, kume!«
Mu de lisjak: »Saj gre za sporazume.«
Spokorno troimeni narod zdaj
veruje v sporazuma sončni maj:
da bo bolj trden bratstva krepki zid,
nemara pride na pomoč kak — parazit.
Tedad bomo Slovenci, Srbi in Hrvati
vsi složno smeli kje za vrati stati,
po hrbtih pa nam krepko: »Bum, bum,
bum!«
Isti lisjak pest bo pela — sporazum.

PRI LATINSKI URI

Gospodična profesorica, odlična
moderna pedagoginja, poudarja po-
men latinščine za sodobno življenje
in da dijaku, naj prevede:

Noli tangere circulos meos!

Dijak je prevedel: Ne pleši tango
v mojem cirkusu!

D. Goilja:

Politik in bik

Po cesti stopa bik močan
kmet v klavnico ga tira,
politik mimo njega gre,
za bikom se ozira...

»Hvala bogu, da nisem bik,«
politik tuhta v mislih,
nič več ne vlekel bi dijet,
nič več ne bil bi v čislh!«

Tam v klavnici okrutni me
mesarji bi zaklali,
ljudje pa lačni moje se
bi smrti radovali!«

Politik čisto praznih rok
iz skupščine špancira,
na cesti sreča ga spet bik
ter se za njim ozira.

»Hvala bogu, da nisem jaz
politik — kaj bi tisto!«
pomisli bik in še doda:
»Čeprav sva v bistvu isto!

Ker mene v klavnici ljudje
bodo samo zaklali,
a tega bodo linčali
in še — za mašo dali!«

BESEDNA IGRA

Frak za frank gre »Francu« v fran-
že. Če pa pride na Minorco s step
pogledat kdaj mahorka, Franco lah-
ko »franco« čutil vse sladkosti bo re-
vanže.

PO PREŠERNU

»Višnjani, kam ste svojga polža
džali?« —
»Za vodjo ga politikom prodali.«

JEZIKOVNO ZELOTSTVO

Sinja gorica — Schweinberg.
Svinške planine — Sautalpe.
Bockflinte — kozlovka.
Grosuplje — Velike uplje.

IZ SLOVARJA MARIBORSKEGA
NEMCA:

Gelegenheitskauf — kup prilike.
Hechsenschuss — čarovniški strel.

Petkratni jubilej

Polona, ki že dolga leta služi pri Krivo-
karjevih, pride na pepelnično sredo po
maši na trg, kjer sreča Mico, dosluženo
revo iz poselskega zavetišča.

»Kako je kaj pri doktorjevih«, je kljub
betežnosti in visokim letom Mica še zme-
raj radovedna. »Ali se tudi advokatom kaj
pozna post?«

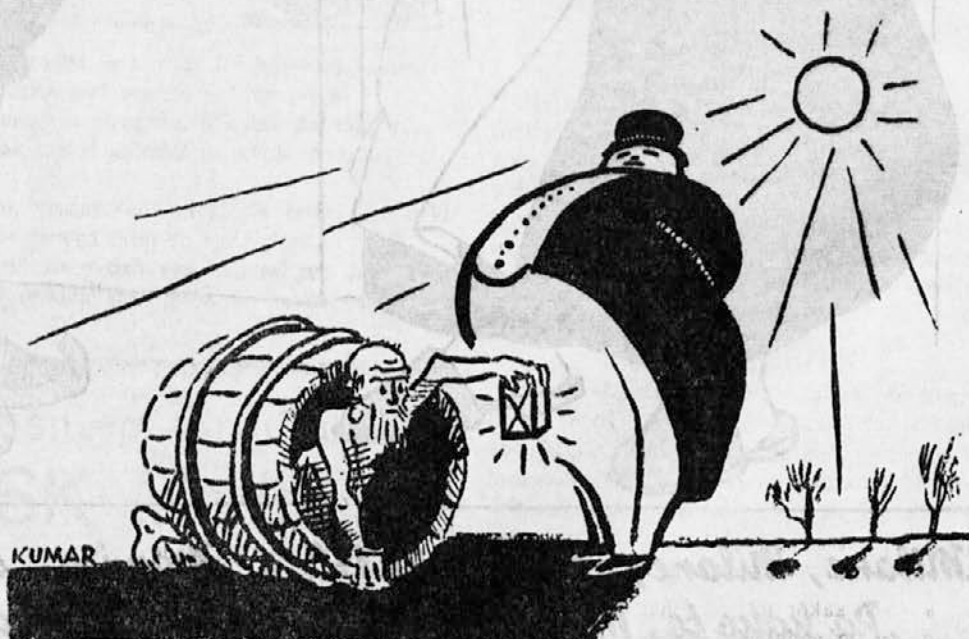
»Čisto nič«, se razvname Polona, »pri nas
je kar naprej slavnostno in veselo. Danes
obhajamo pet jubilejev. Gospod je petin-
dvajsetič spremenil prepričanje, gopa
danes petindvajsetič obhaja svoj 30.
rojstni dan, gospodični Marici je petin-
dvajseti ženin obrnil hrbet, gospod Bo-
židar, ki že deset let študira za advokata,
je prejle dobil po pošti petindvajseto
tožbo za alimente, meni pa mineva sedaj
petindvajseti mesec, odkar nisem od
naše gospode prejela nobene pare več.«

»Kaj deš«, meni Mica, »tole bi pa lahko
dele v TOTI LIST? Nemara bi si ga po-
tlej dr. Krivokar celo naročil?«

»Lahko. Bomo imeli vsaj kar šest jubi-
lejev?«

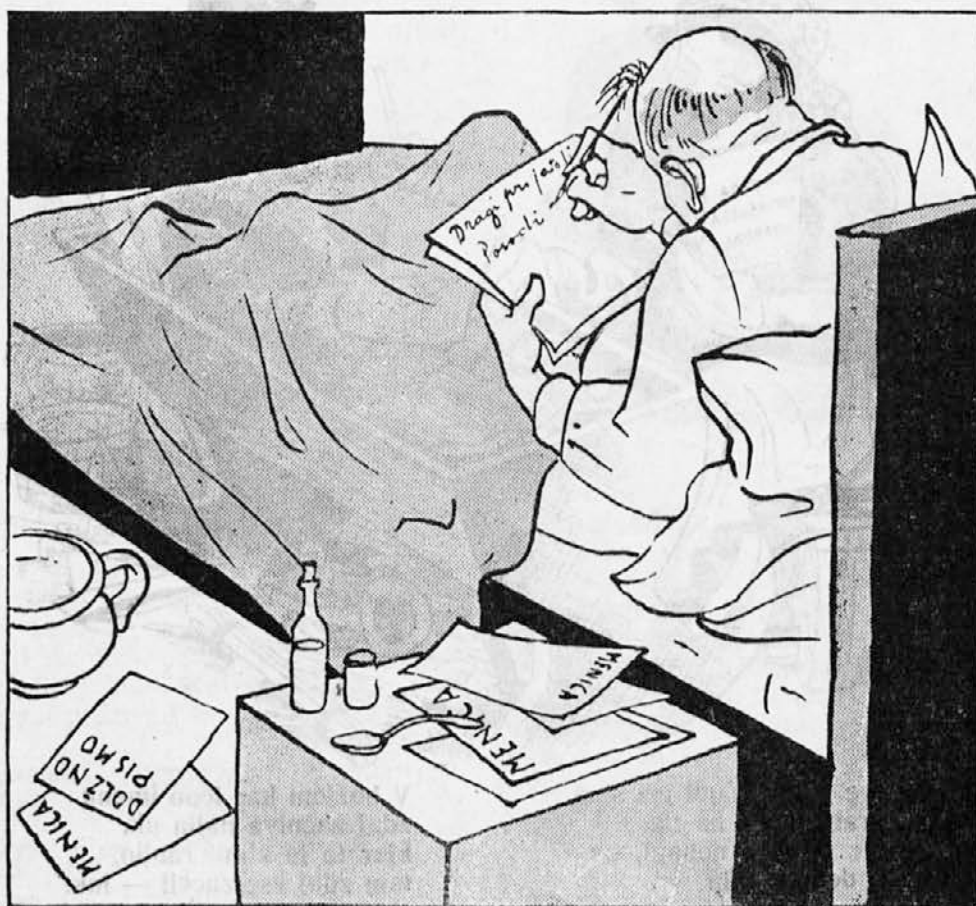
»Kako to?«

»Ker bo TOTI LIST petindvajseti
časopis, ki mu bo dr. Krivokar ostal —
dolžan naročnino.«

Moderni Diogenes: »Pojdi mi s sonca!«

Huda bolezen

Prevžitkar ime bomo dali
bolniku, ki tukaj leži;
na kratko ljudem opisali
kaj možu tem srce teži:

Bolezen ta huda dandanes
je epidemija sveta.
Najrajši popade človeka,
ki »pufov« poplačat ne zna.

Ko v rubežen stvar se poslabša
in sodni postopek grozi,
odeni se s krinko bolniško
in — leži najmanj deset dni.

Medtem pa prijatelju zvestem
potarnaj in mlo zapoj:
»Usoda me kruta preganja,
posodi denar mi takoj...«
B.

S študentovskih gređic

Po srednjih šolah zbirajo razredniki med dijaki prispevke za podporno zalogo učnih knjig. Na nekem zavodu so vsi razredniki že oddali zbirke s seznammi, samo romanist N. je še manjkal s svojim razredom. Bil je tako zaverovan v tajne francoske slovnice, ki študentom nikakor ni hotela dovolj hitro v butice, da je čisto pozabil na podporno zalogo in je pravkar takole božal svoje miljenice:

»Tale razred je prava zbirka kompletnih idiotov.«

Tedaj stopi ravnatelj zavoda s polo v roki v učilnico:

»Tole zbirko sem prišel izpopolnit, gospod kolega.«

Razred buči v homerski smeh, razrednik N. pa strmi kakor lotova žena, ko ravnatelj prepričevalno nadaljuje:

»Po vseh ostalih razredih so namreč zbirke že kompletne, samo pri vas —«

Zdajci prasne tudi ogorčeni romanist N. v smeh, iz zadnjih klopi pa zamolklo doda pritajen študentovski bas:

»— je manjkalo še — direktorja!«

Na dekliški gimnaziji je bil v nekem razredu za razrednika katehet dr. D. Zadnjo veroučno uro je govoril dekletom o Herodu in njegovi hčeri Salomi, ki je v nagrado za svoj ples zahtevala glavo sv. Janeza Krstnika, da bi se tako maščevala za odklonjeno ljubezen. Dekleta so z različnimi občutki, toda zvesto poslušala razrednikovo pripovedovanje. Najbolj mirna in kakor okamenela pa je sedela zlasti črnolasa Erna. Pred kratkim se je namreč tako ognjevitno zaljubila v zastavnega poročnika, da po cele noči ni mogla zatisniti oči. Šele v šoli in zlasti med veroukom se je toliko umirila, da je olajšano zadremala.

Dr. D. je opazil, da krotka črnolaska spi, pa jo pokliče proti koncu ure:

»No, zdaj nam bo pa Erna povedala, kako se je imenovala pohótnica, zaradi katere

je moral božji služabnik Janez dati svojo glavo.«

Dekleta jo začno suvati s komolci in ji hihitaje šepetati:

»Slišiš, Erna, tebe je poklical!«

Erna se zdrzne in zmedeno gleda po razredu, dekleta pa:

»Vpraša te, kako se pišeš in kje stanuješ.«

Tedaj se Erna dvigne in gladko odgovori na katehetovo vprašanje o Salomi:

»Erna Želodnik, Domobrankska 33, I. nadstropje.«

JAMSTVO

V trgovino z umetninami pride gospod, si natančno ogleda neko sliko in vpraša trgovca: »Ali je to res pristno delo našega velikega mojstra Jakopiča?« — »Gotovo«, mu odvrne trgvec, »Za tri leta prevzamem jamstvo.«

D. Goflja:

Adamove pesmi Evi

I. Kot petošolec

Sem, Eva, lačen Tvojega pogleda.
Če me pogledaš sonce me poboža,
a kadar grdo hrbet mi obračaš,
sem žalosten ko ovenela roža...

Naj srkam rajskih Ti oči milino,
ki kakor luna ino zvezda sije,
da zdajci vame mlo se oziraš,
lahko mi pótlej precej je umreti...

Samo to skromno željo duša hrani,
ker več prelesti mi ni možno dati,
potem oči zatisnil bom in želel
vso noč o Tebi, Eva, le sanjati. —

II. Kot ženin

Sem, Eva, lačen Tvojih ustnic vročih,
naj jih razgrizem poln ves hrepenenja,
brez Tebe mučne so noči in dnevi,
nocoj izpolni cilj mi koprnjenja!

Naj srkam vase Tvoje skrite čare,
privij se k meni in na vse pozabi,
da kri še dolgo voda ni, pomisl
in, da mladost se kratka naj izrabi!

Samo to skromno željo duša hrani,
ker več prelesti mi ni možno dati,
ko da s Teboj ljubezen vročo piti
vso noč, dokler se zora ne priklati ..

III. Kot mož

Sem, Eva, lačen dobrega — rižota,
solate z jajci, ob tej pozni uri!
Papirja nimaš? Oh, kar s petošolsko
mojo erotiko ti peč zakuri!

Naj srkam litra pol jeruzalemta
in zraven še tri deci — kisle vode,
ob vinu človek vroče se razvname,
in vsaj takrat je nekaj v njem — svobode.

Samo to skromno željo duša hrani,
ker več prelesti mi ni možno dati,
potem pa v postelj toplo se zvaliti,
nič misliti in spati, spati, spati...

Pri najnovejši zibelki

Nič ne jokaj, ko si padel,
saj ni res tako hudo,
malo bom te pozibala,
pa ti morda bolje bo.

Slabe, revček, veš igrčke
si na stolčku bil izbral.
Kar potrpi, bo že Bogec
ti v tolažbo drugih dal.

Knjigo lepo sem prinesla,
ki je ko nalašč za té,
saj pisalo tisočletja
jo hrvatsko je srce.

Zgodbe davne ti bom brala
o preteklih, slavnih dneh,
v njih boš, detece, spoznalo,
da Hrvat ni — smrten greh.

Nič ne jokaj, saj te ljubim,
če si prav poreden bil,
pridno spančkaj, da boš potlej
laglje s pridom se učil.

Ko se naučiš spoznati,
da Slovenec, Srb, Hrvat
so v resnici pravi bratje,
spet lahko se greš igrati.

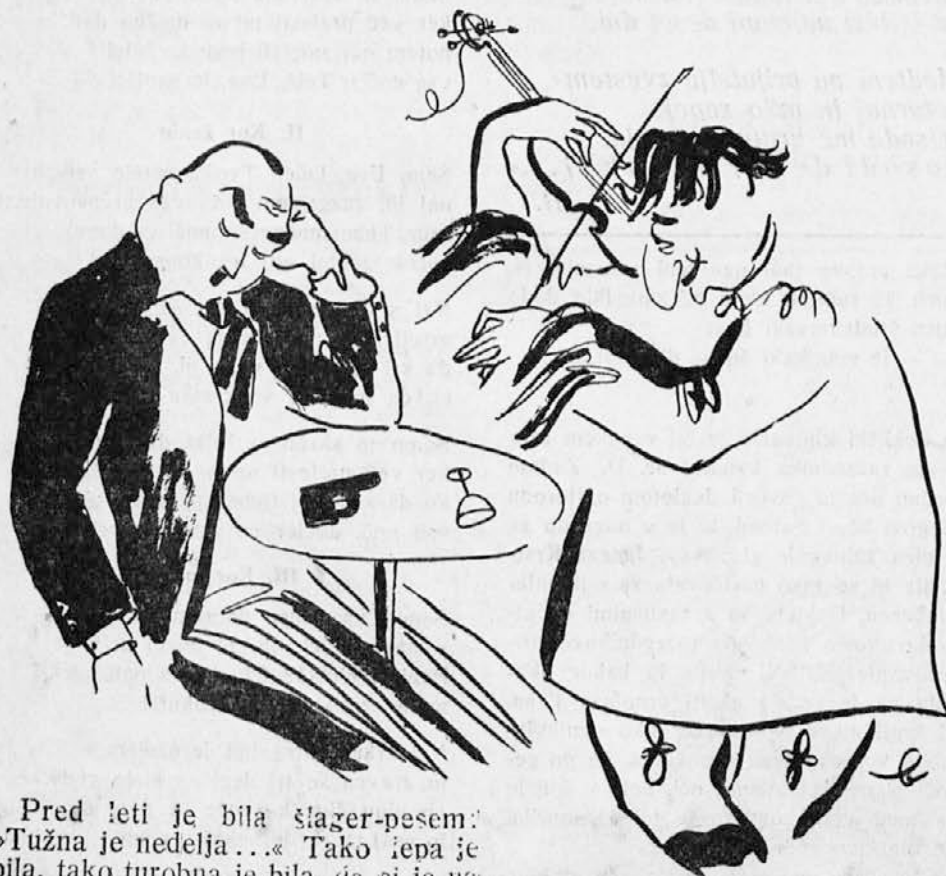

Nič ne jokaj! Tudi jaz sem
večkrat čofnila na tla,
dokler sem še neboljena
mala deklica bila.

V božjem kar lepo imenu
zdaj začniva najin uk,
kjer te je zlato ranilo,
tam zdaj vse zaceli — luk.

„Tužna je nedelja“, pesem obupancev

Smemo povedati!

Pred leti je bila slager-pesem:
»Tužna je nedelja...« Tako lepa je
bila, tako turobna je bila, da si je na
stotine ljudi ob tužnih zvokih »Tužne
nedelje« vzelo življenje. In sedaj, ko
je prišla že ta pesem iz modre, jo je

moral zaslišati še Milan. Ob zadnjem
zvoku ciganske vijoline je odklenka-
lo še njemu.

Umirajočemu prižgo kot zadnjo
lučko svečo, Stojadinoviću so pa kar
žarnice prižgali na Glavnem trgu na
dan volitev.

Bivši finančni minister Letica je
zaprošil za izpremembo rodbinskega
imena, ker je prepričan, da je o d l e t
e l samo zaradi svojega nesrečnega
imena.

Filmski muzej iz Hollywooda je po-
slal v Jugoslavijo prošnjo, naj mu ta-
koj pošljejo jugoslovanske volilni film
za njegov arhiv, kjer bo shranjen
pod naslovom: »Lastna hvala, cena
mala.«

Stojadinović je hotel dne 1. aprila
uvesti fašistični režim, pa je ostal to
samo — 1. april.

Ali veste, zakaj je po volitvah pi-
sal »Slovenec« z rdečimi črkami:
»Veličastna zmaga dr. Stojadinovi-
ča«? — Zato, da nihče ne more trditi,
da je to stalo v »Slovincu« črno na
belem.

Pravijo, da se je Stojadinović pre-
malo katoliškega križa držal in da
mu je to škodilo. Obesil se je na neki
drugi križ, pa je na kljukah obvisel.

Za bistre glave:

1. Kdo je najbolj pobožen človek v Jugoslaviji?

(Milan Stojadinović, ki je začel s postom že sredi pusta.)

2. Na mariborski živilski trg je prišla neka gospa, ki ni bila naša državljanka in je vprašala neko branjevko: »Prosim Vas, koliko dekagramov surovega masla se lahko dobi?« Iz katere države je bila ta gospa?

(Odgovor je tako lahek, da ga lahko vsak uganje.)

3. Po mariborskih ulicah je hodil mož, ki je prestrašeno gledal okoli sebe. Kadar je moral čez cesto, se je plašno oziral in hitro smuknil na drugo stran. Če je zagledal avtomobil, se je začel tresti po vsem telesu in zona ga je oblila. Če je avtomobilska sirena kje zatulila, se je skoraj sesedel na tla. Trepetal je ko šiba na vodi, samo če je videl avtomobilsko kolo. Kaj strašnega je neki moral preživeti ta mož?

(Gledal je v sledašču Stimčevu.)

Po slovenski narodni...

„Oh, adio, dio, ljub'ca moja, jaz pa, jaz pa moram biti sam.“

MED DRŽAVNIMI URADNIKI

»Veš kaj, odslej bom volil vedno po prepričanju in kakor mi bodo rekli.«

»Zakaj pa?«

»Glej, prvič sem volil Jevtića, pa je šel 45 dni po volitvah v zasluženi pokoj, drugič sem volil Stojadinovića, pa je tudi on 54 dni potem izginil s površja; ali naj še tretjič volim kandidat za penzijsko?«

RAZGOVOR

Jurij: »Miha, povej mi, kaj to pomeni — proračun?«

Miha: »Veš, pro pomeni po latinsko za, kaj pa je račun itak več; po naše torej zaračun ali zaračunati se.«

»Povej mi no, zakaj prične »Toti list« novo, drugo leto svojega življenja s prvim marcem in zakaj tega še ni storil prvega januarja?«

»Veš, s tem je tako: 1. januarja je Novo leto, 1. februarja je praznik planinskih plesov, 1. aprila je praznik vseh norcev, 1. maja je praznik delavstva, 1. junija je praznik Jugorasa, 1. julija je začetek počitnic, 1. avgusta je začetek Mariborskega tedna, 1. septembra je pričetek šole, 1. oktobra je pričetek trgatve, 1. novembra so Vsi Sveti, 1. decembra pa praznik Uedinjenja. »Totemu listu« je torej preostal kot edini prosti prvi — prvi marec.«

»TOTI LIST« stopa v drugo leto življenja. Nekako lažje je zadihalo in se močno razširilo dete, ki so mu ob rojstvu tipali žilo in prerokovali rano smrt. Diagnoze tudi niso vedno pra-

vilne! Upam, da se dete sčasom razvije v krepkega moža, ki bo smel povedati odkrito besedo brez bojazni.

Od vas, dragi čitatelji in naročniki, je odvisno, kako bo list svoji nalogi ustrezal.

Čim več somišljenikov in podpornikov se bo nabralo okoli lista, tem več bo lahko nudil.

Ker je cena listu malenkostna, upam, da kmalu ne bo hiše, kjer bi »Toti list« ne opravljal svojega poslanstva: razveseljati slovenski narod in mu nuditi v veseli besedi dvakrat mesečno prijetne zabave.

B o ž o.

Pregovori nekdanj... in danes

Kdor ne dela, naj tudi ne jé!

Kdor dela, naj nikar ne jé!

Ti očeta do praga, sin tebe čez prag.

Ti očeta do praga, gospodar tebe čez prag.

Vsak je svoje sreče kovač.

Volitve so tvoje nesreče kovač.

Rana ura — zlata ura.

Sinekura — zlata ura.

Kjer osel leži, tam dlako pusti.

Kjer osel leži, tja narod drvi.

Česar je polno srce, o tem usta najrajša govore.

Česar je polno srce, o tem dandanes usta previdno molče.

Kolikor jezikov kdo zna, toliko mož velja.

Kolikor manj bedak zna, toliko več velja.

Sladko je umreti za domovino.

Sladko je žreti za domovino.

Kam bo končno vrgla oči?

Martin Krpan iz Kamnice

Vpokojeni profesor Bogoljub Čenča mi je časi kaj razkladal od nekdanjih časov, kako so ljudje živeli in kako so imeli to in to reč med sabo. Neko soboto zvečer mi je pri osminki vina v dalmatinski kleti pravil naslednjo povest:

Na Štajerskem stoji vas, Kamnica po imenu. V tej vasi je živel pod eno izmed prejšnjih vlad Krpan, suh, toda žilav možiček. Imel je majhen košček zemlje; denarja ni imel, ker je bil prezadolžen. Imel pa je motorno kolo, ki mu ga je bil pustil njegov stric iz Amerike, ko je bil pred leti v starem kraju na obisku. Tega kolesa Krpan ni hotel prodati, temveč je na njem prevažal saharin in vžigalnike iz rajne Avstrije, kar je bilo pa užé tistikrat ostro prepovedano.

Bilo je pozimi in sneg je ležal krog in krog. Držala je samo ozka gaz iz vasi do vasi, ker takrat še ni bilo tako kolovozov kakor dandanes. V naših časih je to vse drugače, se vé da; saj imamo, hvala Bogu, avtostrado do vsacega zelnika. Peljal je Krpan po ozki gazi na svojem motornem kolesu en stot saharina, ki si ga je bil naložil okoli života, da je bil ves okrogel; kar mu naproti pridirja lep avtomobil; v njem je sedel takratni ministrski predsednik, ki se je ravno peljal v Švico na oddih. Krpan je bil kméčki človek, časnikov ni bral in volilnih filmov ni gledal, zato ga tudi ni poznal. Še odkriti se ni utegnil, temuč prime brž motorno kolo, ga dvigne in prenese stran, da bi ga avto ne podrl. Bilo mu je, kakor komu družemu stol prestaviti.

Ministrski predsednik, to videvši, veli šoferju, da naj avto ustavi. Ko se to zgodi, vpraša silnega moža: »Kdo pa si ti?«

Ta mu da odgovor: »Krpan mi pravijo; doma sem pa iz Kamnice pri Mariboru, četrtr ure z motornim kolesom od tukaj.«

»I, kako pa si tako debel?« ministrski predsednik dalje vpraša. »Gledal sem tvoje soplemenjake, pa so vsi suhi ko trn.«

Krpan se naglo izmisli in reče: »I kako? Po naših cestah sem se peljal, pa so se mi kosti zmehčale. Človek potem kar skupaj zleze in v šir gre, gospod; še Bog, da se mi niso rebra zmešala!«

Ministrski predsednik dalje vpraša: »Kaj pa, da si motorno kolo tako lahko prestavil? Res ni veliko, pa ima težo!«

Krpan se malo zareži in pravi: »I, kar se tiče prestavljanja, gospod, upam si nesti dve taki motorni kolesi dve uri hoda in tudi še delj, če je treba.«

Ministrski predsednik si misli: To velja, da bi se zapomnilo — in veli odpeljati.

Minulo je potem leto in nekteri dan in mnogo se je spremenilo na svetu. Krpan pa je zmirom vozil po hribih in dolinah. Kar se pripeti, da pride v Beli grad strašen boksar, Schmelling po imenu. Poslall

so ga iz Berolina, da pokori boksarje naše dežele. Z vsemi avstrijskimi in češkimi boksarji je že obračunal, naši pa so mu bili le še premalo uslužni. Kakor zmaj, ki ga je bil ukrotil sam sveti Jurij je zahteval jedače in pijače, češ da ga tako veliko truplo potrebuje. Ker je ni dovolj dobil, vabil je vse ljudi našega carstva v boj. Kdor se je skušil z njim, gotovo je bil zmagan. Schmelling pa ni bil mož usmljenega srca; vsacega je zbil knock-out, kogar je obladal. To je ministrskemu predsedniku začelo iti po glavi: »Lejte si no! Kaj bo, kaj bo, če se Schmelling ne ukroti?« Tako je toževal, šofer pa ga je slišal. Pristopi tedaj z veliko ponižnostjo, kakor gre pred tolicim gospodom in pravi: »Visokost, ali ne morete več pametovati, kaj se je godilo predlansko zimo blizu Martbora? Tisti Krpan, ki so mu ceste kosti zmehčale, ne veste, kako je motorno kolo v sneg prestavil, kakor bi prestopil iz ene stranke v drugo? Če ne bo Krpan Schmellinga premagal, drugi tudi ne.«

»Saj res,« pravi ministrski predsednik, »precej se mora ponj poslati.«

Na to veli svojemu šoferju, naj se pelje z njegovim najboljšim avtomobilom po Krpana. Ta je bil ravno tačas pred svojo koč. Eksekutorji, ki so hodili od hiše do hiše, prišli so tudi h Krpanu in hoteli mu odgnati zadnji rep od hiše. Krpan jih je pisano pogledal, zasukal rokave in trda bi jim predla, da se ni pripeljal avtomobil. Iz njega stopi predsednikov šofer in naglo reče: »Ti si Krpan iz Kamnice, kaj ne? Le urno se praznje obleci, pojdeva v Beli grad pred ministrskega predsednika.«

Krpan ga nevéno pogleda in odgovori: »V Beli grad ne gre nobeden rad — razen poslancev, tako sem slišal stare ljudi. Kaj bi jaz tam?«

Šofer mu pove, kako gospodari Schmelling v Belem gradu in Krpan nazadnje pravi: »Pa se peljiva. Kravo si pa izgovorim, da ostane doma. Praznje pa se ne morem obleči, ker imam samo eno obleko, to, ki jo imam na sebi.«

Eksekutorji strmé to poslušajo in odidejo, češ, ta ima dobre zveze.

Na to sedeta in zdrčita proti Belemu gradu.

Ko prideta v Beli grad, bilo je vse mesto črno pregrnjeno. Ljudje so čitali posebne izdaje časnikov, na katerih je bilo pisano z velikimi črnimi črkami: »Schmelling premagal zunanjega ministra.«

Šofer ustavi pred dvorom ministrskega predsednika. Tam stoji pri vratih noč in dan straža, ki se ji pravi »podvornik« ali po naše »sluga«. In brž je zavpila na Krpanovem prihodu, kakor imajo navado, kadar se pripelje kdo diplomatskega stanu. Bilo je namreč naročeno užé pet dni dan za dnevom, da ministrski predsednik niko-

gar ne sprejme v avdijenco, in odpre naj samo tačas, kadar se bo pripeljal predsednikov avto.

Ministrski predsednik teče Krpanu naproti in ga vpraša: »Krpan iz Kamnice? To si ti? Kako, da si tako shujšal?«

»I, to se zgodi,« mu Krpan odgovori.

»Pri nas zdaj vse narobe gre! Saj si užé slišal od boksarja? Kaj bo iz tega?«

Krpan odgovori: »Nabutali ga bomo, pa je! Kakor sem uboren človek, ali tako peklenško ga bom premikastil, da se mu nikdar več ne bodo vrnila hudobne želje, pri nas razsajati; če Bog dá, da res!«

Minister pa mu reče: »Da si močan, tega si me preveril, ali pomisli ti: on je v boks treniran od mladih dni; kako se ga boš pa lotil?«

»Nič se ne bojte,« pravi Krpan, »to je moja skrb.«

Vse to je bilo ministrskemu predsedniku po godu in brž veli prinesiti »malen doručak«. Krpan še nikoli ni videl toliko in tako dobrih jedi. On tedaj vsacega malo povžije ter vstane. Ministrski predsednik mu veli: »Le jej, Krpane! Saj se še nisi oteščal!« Krpan pa: »Gospod, mi v Kamnici in v drugih naših vaseh smo vsi malojedni, ker so nam deleži skopo merjeni. Gospoda skrbí, da s požrešnostjo ne grešimo.«

Na to prideta v garderobo, to je v tisto shrambo, kjer imajo rokavice za boks shranjene. Krpan izbira in izbira, pa v katero rokavico pest vtakne in prste razširi, mu rokavica počí. Ministrskega predsednika obide zona, ko to vidi in vpraša: »No, boš kaj kmalu izbral?«

»V čem si bom pa izbiral?« odgovori Krpan. »Kje imate kaj boljšega?«

Ministrski predsednik se čudi in pravi: »Če to ne bo zate, sam ne vem, kako bi? Večega in boljšega nemamo.«

Na to reče oni: »Veste kaj. Pokažite mi, kje imate tisti vaš živalski vrt. Pravijo, da so neki v njem najrazličnejše živali. Izbral si bom ono, ki ima najdebelejšo in najprožnejšo kožo.«

Pelje ga hitro sam ministrski predsednik v živalski vrt. Krpan ogleduje za mrežami zverine, ki jim še imena ni vedel in vsaki kožo potipa, pa mu nobena ni bila všeč. Še slonova in celo krokodilova mu je bila preslaba. Končno se ustavi pred kletko, v kateri je žrla iz korita zverina, ki je bila skoraj človeku podobna. Okoli nje so stali ljudje in ji tožili, kako slabo jim gre, ona pa je samo z repom mahnila in žrla naprej. Kar videti je bilo, kako postaja vedno debelejša. Ko je zagledala ministrskega predsednika, je takoj skočila od korita in začela kimati, kakor da li oni nekaj pravi.

»Kako pa se reče tej živini,« vpraša Krpan.

»Pater populi, po latinsko, po naše pa koritar.«

»Ta je prava,« pravi Krpan in skoči v kletko ter zverini kožo odere. Na to si napravi rokavice. Ko to izgotovi, gre v dvor ministrskega predsednika in udari v veliko železno omaro, ki se takoj razleti. Bila je prazna. Ministrski predsednik, ki mu je bil

zmirom za petami, brž priteče in zavpije: »Krpne! I kaj pa to delaš? Da te bes opali! Ne veš, da finančni minister raje da vse na svetu, kakor da se vidi kaj je v njegovi blagajni? Pa si jo razbil in izdal državno tajnost! Kaj bo pa zdaj?«

Krpan pa, ne da bi se bal, odgovori: »Kar je, to je. Kje pa je denar?«

Ministrski predsednik molči, ker vidi, da na tako vprašanje ne more odgovoriti in še malo nerodno mu je bilo.

Prišel je čas boja s Schmellingom. Krpana peljejo v avtomobilu na Čaršijo, kjer se je Schmelling bojeval. Martina je bilo čudno videti: suh, žilav možic z boksarskimi rokavicami iz svetlega koritarskega usnja.

Ko ugleda Schmelling svojega sovražnika, začne s krohoto smejati se in reče: »Ali si ti tista Krpan iz Kamnitz?«

Krpan odgovori: »Če si ti »tista Schmelling« se urno z Bogom spravi. Moja misel ni dolgo čakati.«

Tedaj udari sodnik na gong in oba zdijata si naproti.

Schmelling nameri pest, da bi že o prvem udaril Krpana v želodec; ali ta mu urno podstavi glavo, da Schmelling udari vanjo in si roko zlomi. In preden se boksar zave, udari ga Krpan v brado knockout, mu stopi za vrat in reče: »No, zdaj pa le hitro izmoli en očenášek ali dva in pa svojih grehov se malo pokesaj, potem pa v bolnišnico in domu! Slovenska betica je trda, zapomni si to!« To izreče, pa počasi odide.

Belograjčanje, ki so to gledali, pridero k njemu in tudi sam ministrski predsednik mu pride naproti in ga objame pričo ljudstva.

Ko pridejo v predsednikovo poslopje vsi ministri, senatorji in poslanci in vsa prva gospoda s Krpanom, spregovori naprvo sam ministrski predsednik in pravi: »Zdaj si pa izberi! Dam ti, kar želiš, ker si zmagal tolice ga boksarja.«

Finančni minister pa še sedaj ni pozabil državne blagajne; zato ga tudi ni bilo zraven, poslušal pa je za vrati. Ko sliši predsednikove besede, pride tudi on in pravi: »Ne, ne, za take izdatke nema kredita. Sram vas bilo, gospodo! Grdo je, da se mora kmet za vas bojevati! Še danes bi lahko imeli dobro mnenje o državni blagajni, ko bi vi kaj veljali. Res je, Krpane, otel si otadžbino in Belj grad, zato pa dobiš venec suhih fig in odlikovanje!«

Krpan odgovori: »Gospod financ-magister, tako se pa ne gremo. Vsaki delavec je vreden svojega plačila. — Zdaj pa dobro, da mi je prišlo na misel. Visokost, nekdanj ste me bili srečali z motornim kolesom, kaj ne?«

Ministrski predsednik: »Bilo je tako, bilo!«

Krpan: »Takrat sem bil lepo okrogel, pa ne zavoljo cest, temuč ker sem imel stot saharina na sebi. Če je vaša draga volja, dajte mi za plačilo pismo, da smem prevažati saharin v našo državo. Saj veste, ka-

ko je sladkor drag in da še za vžigalice ni denarja.«

Na to pravi finančni minister: »Ne veš, da je to ostro prepovedano! To je nevaren človek; monopolu dela škodo. Primite ga, zvežimo ga!«

In že pridero žandarji ter ga po kratkem boju obladajo. Ministrski predsednik žalostno ga pogleda in de: »Mar bi molčal! Paragraf je že tak, da obenj zadeneš, da sam ne veš kedaj. Mnogi moji prijatelji so radi monopola že v Švici. Na uho mu pa reče: »Nič se ne boj, bo že še kaka amnestija.«

Krpana odženó iz sobe in vržejo v temno ječo.

»Sretan put!« pravi ministrski predsednik za njim, finančni minister pa nič.

Pižmovka

*Pižmovka je strašna zvir,
stokrat hujša kot hudir.
Rada vse bi ugonobila
kot bi eksekutor bila.*

*V Kanadi je zvir doma,
Zdaj v Evropo je prišla.
Našim krajem se že bliža —
bojte se jo kot vrag krža.*

*Pižmovka je antikrist,
komunist in anarhist.
V naše dogme ne veruje,
naših šeg nič ne spoštuje.*

*Kaj ji je morala mar?
V cerkev ti ne gre nikdar.
Misli le na hudobije,
kaj naj žre in kaj naj pije.*

*Svet deliti si želi
v mnogomoštvu le živi.
Še otrok ne da krstiti.
Tudaj noče se postiti.*

*Vsi zdaj v sveti boj gremo,
s plini pojdemo nad njo!
Vraga dajmo ugonobiti,
rod in dom naš ohraniti!*

AFORIZMI O ŽENSKAH

Če je prijazna s teboj:	boj se je!
Če je stroga s teboj:	boj se je!
Če veliko govori:	boj se je!
Če nič ne govori:	boj se je!
Če te ljubi:	boj se je!
Če te ne ljubi:	boj se je!
Če si brez nje:	boj se je!
Če si že mrtev:	boj se je!
Če si dober človek:	boj se je!
Če si dober petelin:	ne boj se je!

NI PREVEČ

V upravo »Večernika« pride starejši gospod, izroči uslužbenki popisan listek in reče: »Prosim, dajte ta oglas jutri v vaš list.« Gospodična vzame listek in bere: »Moji ženi je ušla pristna angora mačka. Kdor jo najde, dobi 1000 dinarjev nagrade. Naslov pove uprava lista.« »Kaj, 1000 di-

narjev nagrade?«, se začudi gospodična. »To je mnogo.« — »Nič se ne bojte«, ji odvrne gospod, »to proketo mačko zver sem namreč že včeraj zadavil in vrgel v Dravo.«

Maribor je večji kot Pariz

Profesor Čuk se je vrnil po daljši odsotnosti iz Pariza v Maribor in pripovedoval svojim prijateljem pri »Orlu«, kako velika je francoska prestolnica. »Poglejte«, je rekel, »od severa do juga meri Pariz 24 km, od vzhoda do zahoda pa 28 km zračne črte. To je prilično toliko kakor Dravsko polje med Mariborom, Slovensko Bistrico in Ormožem.« Nato mu je odvrnil tovariš dr. Krok: »Kar praviš je sicer res; toda to nič ne pomeni. Ko sem bil lani v Parizu sem prišel z »Métro« (= pariška podzemeljska železnica) od Montmartra (na severu do Montparnassa (na jugu) v 20 minutah. Koliko večji je naš Maribor! Zadnjo soboto sem šel ob osmi uri zvečer v kavarno »Astorijo«. Odtod sem se podal preko Grajskega trga mimo »Orla« do Grajske (Guštinove) kavarne. Potem sem šel po Vetrinjski ulici do kavarne »Bristol« in pogledal spotoma pri Povodniku. Nazadnje sem zavil na Glavni trg do Velike kavarne. Odtod sem šel naravnost domov na Kralja Petra trg, kamor sem prišel ob 9. uri dopoldne. Pomisli: od »Astorije« do Kralja Petra trga sem rabil celih 13 ur! Tako ogromen je Maribor.«

SLIKA

Jakob Smola je bil par dni v Monakovem. Nekoč je šel v Novo pinakoteko in si ogledoval s pomočjo Bäderckerja slike. V neki dvorani je opazil veliko podobo: Adam in Eva sta stala pod drevesom v uniformi, ki je bila običajna v paradižu; Eva je ponujala svojemu možu jabolko. Pod sliko je stala številka 254. Smola je pogledal v Bäderckerja in čital — pomotoma pod številko 354 — ves začuden: »Španska kraljica sprejema v zasebni avdijenci angleškega poslanika.«

Zdravniška posvetovalnica

— Gdč. V. B. v M. Trpite na nespečnosti. Vsa zdravila vam niso pomagala. — Peljite se v Ženevo. Če dobite dostop v »Društvo narodov«, boste gotovo zaspali. — Ga. E. V. na Pobrežju. Podvrženi ste čestim krvavitvam? — Preselite se vsaj v središče Maribora, ker so v okolici Maribora krvavitve na dnevnem redu. — G. F. V. v M. Trpite na kronični driski, a ste kolporter. — Svoj poklic morate opustiti. Če vas napade bolezen na cesti, se nimate kam zateči, kajti javnih stranišč imamo v Mariboru manj, ko kinematograf.

— G. R. K. v J. Zdravnik vam je nasvetoval tako gibanje, ki bi vas malo pretreslo? — Pridite v Maribor in zapeljite se samo nekaj minut po okoliških »cestah«. Če vas tam ne pretrese, vam ne more nihče več pomagati!

— Pusta so oficijelno pokopali, dasi bo norost cvetela letos še do 31. decembra ob 24. uri.

— Spet smo imeli dva elitna plesa. Prvemu je bilo naslov »Bohemska noč«, ker ni bilo tam videti nobenega bohema, drugi je pa bil športna reduta in si tam lahko občudoval najneverjetnejšo spretnost v raznih športnih panogah: nekateri so hodili tedaj domov po vseh štirih, drugi pa celo po — glavi...

— Nekoga, ki se je pojavil v sredo zvečer na promenadi z obvezano desnico, so vprašali, kaj mu je na roki. Odgovoril je: »Ko sem se davi vračal s plesa, mi je nekdo na roko stopil!«...

— Na Pepelnico zjutraj je zmanjkalo v vseh mariborskih lokalih črne kave, kisle juhe, kisle vode in — kumar...

— Tudi je bilo v Mariboru na Pepelnico 90% prebivalstva obojega spola in tudi otrok — mačkovcev, oziroma privržencev mačka. Bajse se je dr. Mačku v Zagrebu ves dan kotalo, potem pa je vzdihnil iz globine srca: »Vrog vas sklelil, zokaj pak niš danas izbori!«

— Tudi razstavo smo spet dobili. In bila je sijajno obiskana. Ker je ni so priredili zlikovni umetniki, ampak je bila — kulinarčna, kuharska... Kakšna je torej razlika med slikarsko in kuharsko razstavo? — Če traja kuharska razstava 1 dan in je razstavljenih 100 stvari, bo še isti večer vse prodano. Slikarska razstava pa lahko traja 100 dni in ima razstavljenih 1 stvar, pa na koncu še ta ne bo prodana...

— V Curihi je dobil radio Maribor že svojo številko. Sedaj je potrebno samo še, da dobimo svojo radio postajo, pa smo na konju...

— Jadran se združuje z Nanosom. Ne vem, če ni taka zveza nenaturna, ma če se tudi ljubista, — kako b' rečimo, združili v celoto Pohorje in Dravo?...

— Odrezano glavo so našli med starim železjem ob Dravi. Ta glava je doživela čudovite spremembe: najprej je bila ženska, potem človeška, na koncu pa pasja... Sicer pa to ni prvič, da so pri kaki pasji glavi ugotovili, da jo je nosil — človek...

— Na državnem mostu bo odslej dobival vsak pešec plavalni pas in

nakaznico za brezplačen pogreb, nar kar bo moral preplavati Dravo, če bo hotel priti v srez Maribor, desni breg. Kajti so pločniki mostu rezervirani za dirke avtomobilistov in za dobavljanje materiala mariborski bolnišnici...

— Električno uro je nekje nekdo poškodoval, najbrže iz protesta proti njeni netočnosti... Če bi vsikdar bili v tem dosledni, bi bili v Mariboru brez javnih ur...

— Listi so poročali o nekem Turku, ki je bil poročen reci in piši — 110 let. Bil je vegetarijanec in se je vseh 110 let z ženo izbornu razumel. Ne vem, zakaj so Turke potisnili iz Evrope, ko so nam lahko za vzor... Škoda, da tega junaka ni v Mariboru.

TESNA POVEZANOST

Martin Kramp je navdušen kmetijec in ne zamudi nobene priložnosti, kjer se mu zdi, da bi lahko poudaril pomen kmečke miselnosti. Te dni je v krogu svojih somišljenikov hotel naštet, koliko članov naše Akademije znanosti in umetnosti se je rodilo pod kmečko streho, in je začel:

»Ali čutite to globoko, simbolično — tesno povezanost med našo Akademijo in našo kmetijo?!«

»O ja, obe sta brez denarja!« mu strumno prizna gorenjski kmet.

V MUZEJU

Oče je povedel svojega sina v muzej. Hodita iz sobe v sobo in prideta končno do kipa brez glave.

»Kaj je to, očka?« vpraša sinko.

»Diplomacija, sinko,« mu odgovori oče mirno.

NIČ NE POMAGA

Gospa: »Moj mož mi strašno preseda. Ne vem, kako bi se ga odkrižala. Ali ga naj zastupim?«

Prijateljica: »Če ga v teh letih, odkar mora živeti s teboj ni hudič vzel, mu tudi strup ne bo pomagal na drugi svet.«

*

Ježek: »Ko sem bil star 4 leta se mi je zgodila velika nesreča. Ko sem se igral na cesti, je privozil avto in se zaletel vame, da me je vrglo na pločnik, kjer sem obležal.«

Trdoglav: »Revček! Gotovo ste bili takoj mrtvi.«

NOV PLES

»Kako pa plešete?« vpraša med plesom gospodična Irma svojega plesalca. »Ali je to morda lambeth-walk?«

»Ne, ni, le naramnice mi lezejo dol...«

IZ BOTANIKE

Profesor: »Povejte mi, kaj najprej cvete spomladi!«

Dijakinja: »Ljubezen...«

Težavni problemi

»Vidiš, dragi prijatelj, kako vsestransko skrbje za lepoto našega Maribora: Našel se je nek arhitekt in pogruntal preureditev Trga Svobode. Vse bo lepo urejeno: Kraljevi kip bo stal ob gradu, na zgornjem koncu trga bo postavljen vodomet, promena-

da bo preurejena in tako naprej. Na najvažnejše so pa merodajni gospodje popolnoma pozabili! Kje bomo po tej preureditvi prirejali nad vse važne in za blagor naroda tako potrebne tombole??«

Pustni korzo — torzo

Sicer je letos pustni korzo v Ljubljani bil samo še torzo, kljub temu pa odkril je res neznanih mnogo nam čudes.

Najprej — ta krasna harmonija: vsi norci, publika in policija (prijatelji, kar na srcé roko!) bili kot eno smo telo!

Kar zrli v nemem mimohodu v mrtvaško — pustnem smo sprevodu,

to bil odlomek je samo; vse drugo tu naj vidno bo!

Da vsi kot mumije smo stali, nemara bil je kriv — Svengali, ki nam kroti nemirno kri, da vse takole obsedi.

Visoke, nizke, srednje glave se take vesele zabave: Če da meščan nam blagoslov, še v postu — pust nam zraste nov!

Iz dni preteklih vitez Pepe otel je slavne konjske repe; pogledjte ga, kako vihti bandero svoje milosti!

Po delu, polnem znoja, truda, odkriva svetu nova čuda: ko ni obilnih več diet, začošča konjski mu skelet.

Najbolj pri vsaki pač norosti nam treba zorne je mladosti, zato dekleta nam pandur iz starih kuhl je babur.

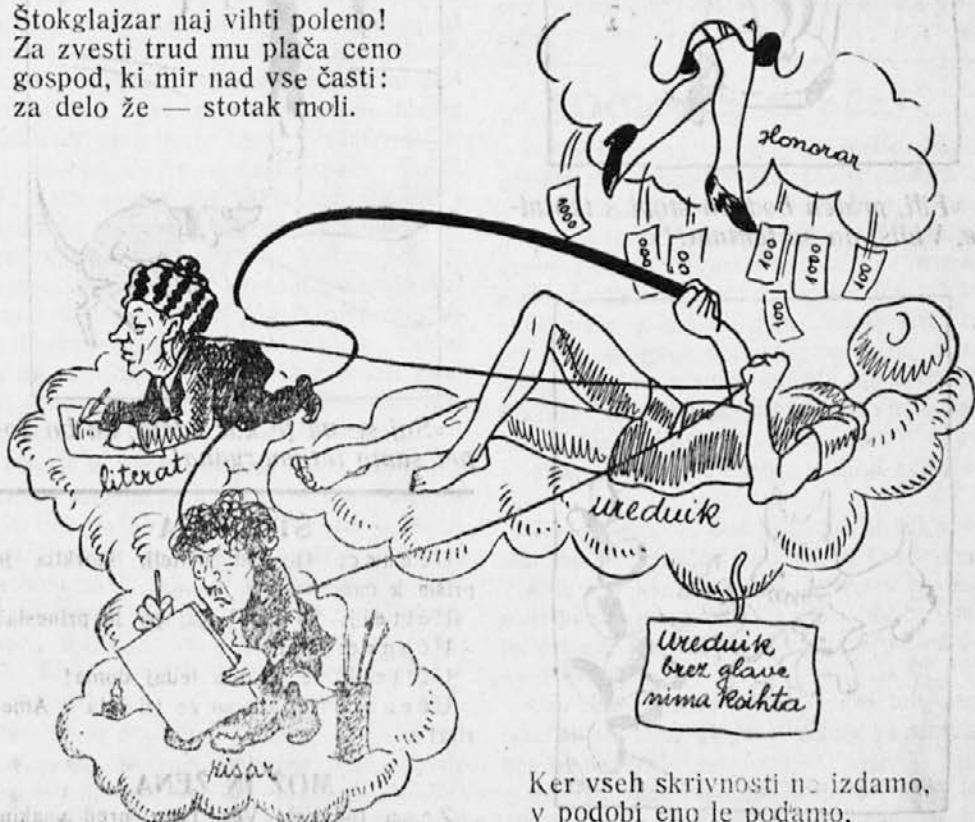
Te so lahko brez vsake krinke, brez pudra in lasulj in šminke srce razvemale možem. Pst, dalje več vam ne povem!

Štokglajzar (sladka ta beseda!) brez posla naj veselje gleda?; O, ne, v Ljubljani ni tako, vsak dela s krepko naj roko!

Štokglajzar naj vihti poleno! Za zvesti trud mu plača ceno gospod, ki mir nad vse časti: za delo že — stotak moli.

Ljubljansko tu zdaj gre že h koncu, pa še se nekaj kuha v loncu, kako naš slavni Maribor v Ljubljani bil lahko bi nor.

Ker vseh skrivnosti ne izdamo, v podobi eno le podamo, kako sred arnikov in »glisť« kučira v post naš — »Toti list«.

Iz pasjega življenja

»Mojega psa so nekoč policijsko dresirali in od tedaj ga ne pripraviš, da bi napravil kak prekršek proti policijskim predpisom.«

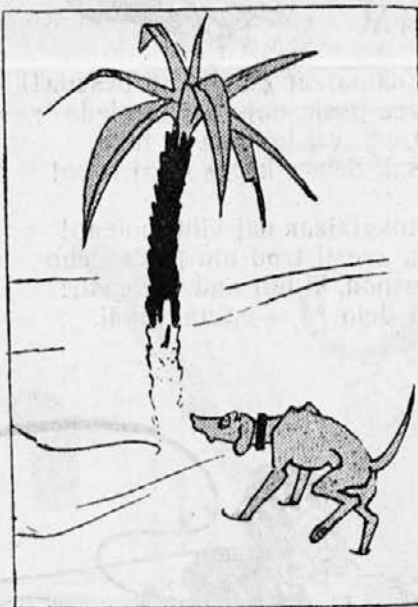
»No, če boš za to-le gledal, pač ne grem več s teboj po cesti!«

»In kdo je ona?«

»Ah, pusti jo v miru, ona v baru nastopa.«

»Fifi, priden bodi in stopi s tehtnice. Vidiš, da se tehtam!!«

»Saj se mi je kar zdelo, da bo zopet samo fatamorgana!«

»Gospa, kako morete zahtevati, da bi jaz pazil na vašega psička? Kar sami pazite nanj!«

Sedma zapoved

V zatiški fari je zavladala stiska; nezaupenost, pomanjkanje in podobne nadloge so trle ljudi. Pa je šel dninar Miha Pohleven, ki je imel kopico vedno lačnih otrok, in si je privoščil nekaj farovških kokoši. Jemal je spodobno, samo toliko, da njegova človeška drobnica doma ni trpela prehude lakote. Vsak dan je vzel po eno putko.

Sicer Miha Pohleven ni bil tat po poklicu, toda sila ustvarja mojstre. Tudi Miha je kradel tako spretno, da ga nihče ni nikoli zalotil.

Župniku je začelo presedati. V enem tednu priti ob šest kokoši, to je vendar preveč! Sklenil je torej, da bo v nedeljo z lece posvaril svoje garjeve ovce, naj bolj spoštujejo božje zapovedi.

Takole jim je bral levite:

»V srce se mi smilite, predragi v Kristus, ko se že dvajset let mučim z vami, da bi vas pripeljal v nebeško kraljestvo, pa vidim, da še zdaj ne poznate sedme božje zapovedi in se ne znate povzpeti više kakor do mojega kurnika. Povem vam pa, preljudi farani, da pridete tja, kjer bo jok in stok in škripanje z zobmi, če si ne vzamete k srcu sedme božje zapovedi. Amen.«

Miha Pohleven se je pod korom spokorno odkašljal. Kaj takega! Da bi on ne znal sedme božje zapovedi! Saj je bil v otroških letih ministrant.

Ko je prišla kuharica Urša v ponedeljek zjutraj odpirat kurnik, je pristopicala iz njega grahasta čopka. Na repu je imela listek z napisom: **7. Ne kradi!**

Kljub temu pa je manjkala — osma kura, orjaška orpingtonka. Ko je gospod župnik izvedel to novico, je potrto vzdihnil:

»Seveda, ta pozna zapovedi. Orpingtonko je odnesel zato, da se izpolni, kakor je pisano: Ne pričaj po krivem zoper svojega bližnjega!«

Krpelj.

»Otroci, zapomnite si: Povsodi se lahko naslanjate, le te rastline, ki bode, se čuvajte!«

ŠTORKLJA

Učenec: Gospod učitelj, štorklja je prišla k nam?

Učitelj: No lepo! Kaj pa je prinesla?

Učenec: Bratca!

Učitelj: Je bil ata tedaj doma!

Učenec: Ne, ata so že tri leta v Ameriki!

MOŽ IN ŽENA

Žena (pevka): Veš, Ivan, pred vsakim mojim koncertom me boli glava.

Mož: Mene pa po vsakem tvojem koncertu.

Pepelnična meditacija

Tako je vedno in povsod:
da velik bil je kdo gospod
še le po smrti se izve,
ker to njegov pogreb pove...

Če si se morda sodil sam,
ker te živeti pač je sram,
lahko si poštenjaški ves,
boš pokopan kot boljši pes...

Kdor pa ugledno je umrl,
čeprav je kradel le in drl,
čeprav esenca prasca je,
na drugi svet s sijajem gre...

Dve muziki mu svirata,
da laže jok gre iz srca,
za vence je premal en voz,
še cvetličarna jim ni kos.

Pogrebcev pa kar mrgoli,
vsak trudi se, da se solzi,
kdor pa na solzah je ubog,
s čebulo naredi si jok.

Govornikov najmanj deset
pokojniku gre hvalo pet;
najbližja žlahta šele zdaj,
izve, kdo bil je rajnik, kaj...

Da bil je, zve, kulture cvet,
(čeprav je bil analfabet),
da bil je verske gore list,
(zares je bil pa antikrist),

delavstvu bil je dobri duh,
(v resnici je pa bil skopuh),
za narod vsak je krajcar dal,
(od naroda milijone vkral),

dasi je mrtev zdaj, živi
— spomin naj živ bo žive dni.
Tako povsod dogaja se,
kadar gospod kak velik umre,

da dasi ga pokopljemo,
do sodnega dne živél bo...
Zato i s Pustom je tako,
saj je gospod največji to:

čeprav smo pokopali ga,
bolj živ, kot kdaj, je sred sveta
in dokler svet bo tak ostal
v ljudeh bo vseh on kraljeval.

Zato, kdor rad osamljen ni
in spravno rad z ljudmi živi,
naj pameten bo in za vzor
naj vzame ga, in naj bo nor...

Telefon

Hišni telefon je čudovita, pametna in koristna naprava. Človek sedi komodno doma pri mizi ali leži na divanu in si misli: zdaj bi rad govoril s tem ali onim, vzame slušalko, zavrti par števil in zve tako razne novice ne da bi šel iz hiše ali koga videl. Če pa se mu zdi vse skupaj preneumno, prekine lahko vsak čas razgovor. To je gotovo bolj praktično, kakor če bi šel n. pr. na kako predavanje v Ljudsko univerzo; kajti tam ne more utakniti govorniku prsta v usta, da umolkne, poslušati ga

mora do konca ali pa zapustiti dvorano. Nadalje govori človek, ki ima doma telefon, s komurkoli hoče, s škofom, županom, generalom itd. Če mu nima kaj povedati, reče le pardon in vse je v redu. Pri tem ima sladko zavest, da je povzročil morda le malo nevolje, če je imel škof ali župan ravnokar važen opravke ali pogovor, katerega je moral radi telefona prekiniti. Najvažnejše pa je, da je tisti, ki ima doma telefon, nobel gospod: pride v sezname telefonskih abonentov, dobi posebno številko in se tako znatno razlikuje od delavca, državnega nameščenca in drugega manj vrednega človeka. Zato sem se odločil, da si nabavim lasten telefon. Aparat, napeljava, takse in drugo je stalo okoli 25.000 din. Plačal seveda nisem nič. Prvič nimam denarja; drugič bi zbudil tako opravičen sum plačila voljnega in plačila zmožnega državljana, kar bi brezdvomno škodovalo mojemu kreditu in družabnemu ugledu. Tako sem postal odlična oseba našega mesta in dobil telefonsko številko 33-82.

Ponosno sem sedel v svoji sobi in čital znameniti roman »Krvava copata ali grozno maščevanje gorile«. Ravno ko je hotel posiliti zlobni Benito nedolžno lady Afterloock, se oglasi zvonec na telefonu »tin-tin-tin«. Hitro sem snel slušalko. Nekdo me je vprašal, kdaj gre prihodnji brzovlak v Zagreb. Pojasnil sem mu, da se je zmotil v telefonski številki in mu rekel, naj se obrne na glavni kolodvor. Nato sem se zopet poglobil v svoj roman. Komaj pa se je priplazila strašna gorila v županovo sobo, je znova zapel telefonski zvonec. Nek občinski svetnik me je vprašal, kdaj bo seja mestnega sveta. »Ne vem, vprašajte na magistratus«, sem mu odvrnil, misleč, da bom imel sedaj mir. Toda že par minut pozneje mi je sporočil odvetnik dr. Reisauf, da moram priti v njegovo pisarno in plačati stroške, ker me bo sicer nek hlapec tožil radi razžaljenja časti. Slednjič se mi je opravičil, da je poklical napačno številko. Tako so me pozvali še nek trgovec s perutnino, ravnatelj Kmetijske posojilnice in uprava moške kaznilnice. Vedno bolj je naraščala moja jeza. Slednjič sem zakričal divje: »Prokleti telefon!« Zgrabil sem že za aparat, da bi ga treščil na tla. Takrat pa mi je padla v glavo rešilna misel: sklenil sem, da bom odgovoril primerno vsakemu, ki se bo oglašil na telefonu.

Kmalu je zapel zvonec. »Halo, tukaj policijska stražnica št. 13, je tam predstojništvo policije?« — »Da, kaj hočete?« — »Jakob Zmazek je ukradel prešiča, katerega pa smo našli. Ali naj storilca aretiramo?« — »Seveda! Zaprite tata, njegove starše, brate, sestre, strice, tete, znanke, tako kakih 30 do 40 oseb in jih spravite takoj k preiskovalnemu sodniku. Ne pozabite privedi seboj prešiča.«

Nato me je vprašal nekdo: »Ali je tam primarij dr. Belič?« — »Da, tukaj sem.« — »Moja tašča je dobila hude želodčne krče, kaj naj storim?« — »Posadite jo v škaf mrzle vode, kjer naj sedi pet ur.« — »Nemogoče.« — »To

je najnovejše zdravilo. Le prečitajte predprijadno številko »Zdravniškega vestnika.«

»Halo, tukaj trgovina z mesnimi izdelki Jenko. Je tam hotel »Sava«. — »Da.« — »Koliko mesa naj vam pošljemo jutri?« — »100 kg šunke, 120 kg teletine, 300 klobas, vse prvovrstno, ste razumeli?« — »Kaj ne bo to preveč?« — »Danes je prišel v naš hotel havajski prestolonaslednik Pra-Brama-Kunkiloru, ki se zanima za naše kulturne razmere. Jutri priredi svečan banket, na katerega so povabljeni vsi odlični delavci Goflja, Božo, Bibi, Frnikula in drugi.«

Zopet je zapel zvonec. Ko sem snel slušalko, sem slišal sladke besede: »Moja zlata Mici! Moja duša hrepeni po tebi. Povej mi, ali me ljubiš tako vroče in neizmerno kakor jaz tebe?« S tankim glasom sem odvrnil: »Ti veš, da sem vedno Tvoja in da mislim nate noč in dan.« — »Torej Mici, pridi danes zvečer ob 7. uri pred kavarno Union, kjer Te bom pričakoval v neskončnem hrepenenju.« — »Pridem gotovo, zlati Ivan.« Takrat pa sem zaslišal obupen krik: »Kaj Ivan, saj sem vendar Peter. Zdaj vidim, da si strupena kača, ki si mi zastrupila mlado življenje! O jaz nesrečnež...« Nehote sem se zasmeljal »hi-hi« in položil slušalko na vilice. Naslednjega dne sem čital v »Jutranjiku«, da se je obesil sodni pripravnik Peter Burja radi nesrečne ljubezni.

Slične odgovore sem dal še ravnateljstvu gimnazije, trgovskemu gremiju, zgodovinskemu društvu, Prosvetni zvezi, trem trgovcem itd. V mestu je nastala splošna zmešnjava in silno razburjenje. Slednjič se je posrečilo policiji izslediti storilca. Vzeli so mi telefon in odstranili napeljavo. Tako sem se slednjič rešil vsega zla in zdaj sem zopet srečen, srečen... V. T.

Odločen značaj

V Krivem rogu so se stopili fantje. Vino, dekleta in politika seveda, kakor povsod.

Na sodišču se vlečejo iz zagate. Nihče noče biti kriv. Najbolj trda prede Smukčevemu Tinetu, glavna priča pa je Gregor Kosmač, občinski mož in sploh človek, ki nekaj velja v Krivem rogu. Vsako jutro je pri maši in sploh opravlja vse svoje dolžnosti kakor se spodobi dostojnemu človeku. Smukčev bi moral postati njegov zet, pa se zadnji čas malo izmika.

»Zdaj ga imam v pasti«, si misli oče Kosmač.

»No, povejte vi, oče Kosmač«, pravi sodnik, »ali je Smukčev Tine udaril Lukčevega Toneta s kolom ali ga ni. Opozarjam vas nadaljuje resno sodnik in pove, da bo treba priseči, Kosmač pa z lokavim pogledom na Tineta:

»Ja, veste gospod sodnik, lahko prisežem tako ali tako: da ga je — ali da ga ni. Kakor bo padlo.«

»Naj pa pade tako, da boste ostali 48 ur pri nas«, se nasmehne sodnik in ukaže pazniku, da odpelje kremenito pričo naravnost za mrežo.

Na Gorenščem je fletno

Zima je pritiskala, huda zima, da je kar pokalo. Tedaj potrkajo pri Brinarjevih rojenice. Štorklja zaprhuta in v zibeli zajoče dete.

»Fant je,« veselo pove babica mlademu Brinarju, ki se zadovoljno muza, češ:

»Kakopak, saj sem vedel! Če je moj, mora biti fant!«

Hribovska kmetija je košata, novorojenec prvi otrok mladih zakoncev, zato je veselje v hiši, da še nikoli tega.

Do fare je daleč, poldrugo debelo uro v lepem, v takem pa dve, če ne tri, vendar Brinarjevi ne morejo dolgo imeti pogana v hiši. Treba je hitro vse pripraviti za krst.

Košata botra se prismeje, prinese pogacho in hvali novega zemljana, kako je bister in boder. Čisto cel oče, samo oči ima nekoliko materine.

Mali, kakor da razume in mu ni všeč, se zadere:

»Veee, veee —«

»Pa pevec bo tudi —« hiti botra, babica pa:

»Seveda, ukal in pel bo! Saj je fant.«

Mati Brinarica v blaženi onemoglosti gleda in se smehlja, stari oče in stara mati pridno prerokujeta, mladi Brinar pa naglo zaprega. Še vsak nekaj požirkov brinjevca, pa se nalože na sani boter, botra, babica z novincem in ponosni Brinar.

»Kako mu bo pa ime?« se domisli botra.

»Janez, kakor očetu,« hiti babica, »ali ne? Kakopak! Če je dobil kri po očetu in bo nekoč dobil grunt, naj ima še ime po njem!«

Brinarju kar srce poskakuje od veselja. Ej, babica Marjeta zna! Ta ve, kako je treba govoriti, da se človek razvname.

V cerkvi se mali dere, kakor bi kdo jermene rezal z njega, vendar se niti gospod Anton niti mežnar ne more pritožiti: botri so se pošteno odrezali. Zato gospod in mežnar voščita obilo sreče in božjega blagoslova, Brinar pa naloži spet vse svoje na sani in zapelje h Klančarju, prvemu oštirju v fari.

Oče Klančar pozdravlja, hvali in streže. Veliko botrinj so že obhajali pri njem, s takim čvrstim fantom se pa doslej še ni mogel zlepa nihče postaviti.

»Ko bi te ne imel tako rad, Brinar, bi ti ga bil kar nevoščljiv!«

To je olje v ogenj Brinarjevega ponosnega navdušenja. Liter za litrom roma na mizo, za litri se začno vrstiti štefani babica že mežika, botra je vsa zaripla v obraz, boter venomer prižiga cigaro, a veselja ni konca ne kraja.

»Pa ga daj še štefan,« pravi Janez Brinar, ko na zemljo že gosto lega mrak. »Božič je enkrat v letu, takle praznik se pa marsikje nikoli ne ponovi!«

»Moška beseda!« postavi oštir Klančar vino na mizo in potlej »za srečo« doda še sam en štefan, za popotnico pa vsakemu šilce žganja.

»Da vas ne bo zeblo!« pravi, a babici še posebej: »Ti moraš piti za dva, Marjeta, ko mali ki ga varuješ, še ne more in ne zna!«

Ženska v dušku izpije, nakar se skobacajo na sani. Navkreber gre počasi. Konja prhata in kopljeta v sneg, ljudem se dremle. Tema je ko v rogu. Šele čez čas začutijo, da sneži:

»Pasje vreme,« meni Brinar, vendar mu nihče ne odgovori. Vse dremle in spi. Končno premaga spanec tudi njega, konja pa, ki sta vajena pota, pripeljeta tovor prav pred vežna vrata.

»Hvala Bogu,« vzdihne mlada Brinarica, ko zasliši kraguljce. »Tako sem bila v skrbeh. Saj gre že na polnoč.«

Stari Brinar gre odpirat in svetit. Kakor omočni prištrkljajo ljudje v hišo in otre-sajo sneg s sebe.

»Ali je kaj jokaj?« meni Brinarica, a babica se strese. Saj res, kje je otrok? Ali je še na sanah?

Vse plane ven, sveti, brska, išče, toda otroka ni nikjer. Vso noč tavajo, toda metej sproti zagrne vsako gaz. Proti jutru se vrnejo vsi poparjeni in preplašeni. Mlada mati bridko zajoče, stari Brinar pa:

»Nikar ne vekaj, Ančka, ko ne gre za grunt. Če je tega Bog vzel, bošta pa drugega priklicala. Saj sta mlada.«

Izpod Karavank PUSTNA SOBOTA IN NEDELJA

Sokolski dom:

*Če znaš tango in foxtrot,
nisi že zato pilot.*

Delavski dom:

*Čeprav na plesu se spotiš
se golov s tem še ne znebiš.*

Krekov dom:

*Tri muzikante so najeli,
plesati pa le niso smeli.*

SMUŠKI TRENING

Zaposleni delavec: »Naši gospodje imajo res srce za nas. Poleti nam prirejajo izlete, pozimi pa smuške tekme. Le zakaj si neki delajo te stroške?«

Odpuščeni delavec: »Trenirajo vas za tiste čase, ko iz tovarne zletite in za nami prismočate.«

BELO—ČRNO

*Bela opojnost — skakanje veselo,
črna opojnost — tovarniško delo.
Za smukov sport sneg da prt,
za Smukovo njivo skrbi že smrt.*

POPOLNA AVTARKIJA

se obeta Jesenicam. Železarna ne prodaja samo žice, žebeljev, čevi itd. ampak tudi makarone in drugo mehko robo, celo kislo olje. Kupcev ne manjka, zlasti takih, ki so zadolženi

pri trgovcih. Ko prodajalcem vseh branž zapoje boben in noben sodelavec velike tovarniške družine ne bo več videl denarja, zavlada sreča in pravo sožitje. Ves družinski zaslužek bo ostal kar v glavni družinski kasi, pri gospodih očetih — delničarjih.

DEMOKRACIJA NA OLIMPU

Nekoč so kraljevali na Olimpu samo bogovi, delavci-sužnji pa niti duše niso imeli. Danes so med Olimpijci jeseniški kovinarji-smučarji. Smolej je celo prvak nesrečne Srednje Evrope. Kovinarji-olimpijci imajo duše, nekateri celo volilno pravico, le z denarjem niso tako daleč, da bi bili vsaj domačim bogovom podobni.

VELIKA PODJETNOST

*Tri naenkrat je zasnubil,
in zvestobo vsem obljubil,
zdaj se iz zadrege maže,
pa mu le še eno kaže:
da prestopi v turško vero
in osreči še katero.*

LJUDJE IZ PODZEMLJA

se nahajajo v pritlikavem javorniškem nebotičniku. Prodajalci jesilja nimajo vpogleda v njihovo početje, ker tajna družba ljubi sladko kapljico in svobodo. Skrivnostno podzemlje je prvo znamenje za nastajajoče jeseniško velemesto.

JAPONSKI USPEHI

Tokio. Agencija Ojej-Ojej javlja, da je položaj na kitajskih bojiščih tudi nadalje odličen. Diviziji Imagate in Nimagate se proti premočnemu sovražniku uspešno branita v pokrajini Fuč-Fuč. Diviziji Vjamupadu in Tapokora pa uspešno napredujeta na liniji Čunking—Tokio.

ZAKOPANI

Nemci so k lovorjevemu vencu svojih uspehov dodali še en list, tudi njihova vojaška patrola je zasedla prvo mesto. Vkljub temu so ljudje, ki s tem uspehom niso zadovoljni. Trdijo, da je zoprno, da so drugi narodi precej boljše streljali od Nemcev, ti pa da so bolje tekli.

O bivšem švicarskem predsedniku Motti so pomotoma poročali, da je rušitelj demokratičnih ustanov; to je seveda tiskovna napaka, moralo bi se seveda glasiti: **Rešitelj**. Sicer pa itak vsi ljudje vedo, kako je.

A: Kdo je tisti gospod tam, ki hodi z dvema damama?

B: To je kontrolor Potočnik z ženo in svakinjo.

A: In tista dama na desni ki jo tako prijazno gleda?

B: To je svakinja!

A: A tista, ki jo tako grdo gleda?

B: To je pa njegova žena.

Še nekaj novih

Pregovor, ki velja samo za Jugoslavijo:

Kdor roko v pozdrav dviguje, prazno glavo oznanjuje.

Bivši ministrski predsednik in »voja v pokoju« se bo posvetil koncertnemu petju. Na sporedu ima tudi slovensko narodno:

»Oh zdaj, oh zdaj, pa nikdar več, veselje moje preč je preč.«

Pravijo, da je imel Stojadinović namen ukiniti parlament. Proti temu so bili vsi poslanci; gotovo ne zaradi dnevnice.

OB 90-LETNICI PREŠERNOVE SMRTI

Ko bil bi vsak nergač že kritik in zraven vsak gofljač politik, ko bil bi genij vsaka šleva in kleno zrno slednja pleva, bi zdavnaj zrlj zarjo dneva, kot nam Prešeren jo opeva. Ker tega pri Slovencih ni, deležni smo le bolj — noči.

LJUBLJANI V POSTNI ALBUM

Ljubljana bela ima dva Kozaka, dva Vodnika in še dva Debeljaka; a to ni hudo, ker vsi ti ljudje za lepoto naše besede skrbje. Po hrbtih nas tepe drugačen bič: Tropa hinavcev — To je hudič!

Črno-rdeča

Gospodična Melita je šla na ples. Gospodična Melita je imela doslej že sedem ženinov, pa ji je vsak ušel — z drugo pred oltar. Njej so ostali samo spomini, upanje v bodočnost in pa leta, ki so številčno neverjetno hitro naraščala. Letos je upala v agenta Kvedrina. Sicer res ni pomenil posebne partije, vendar je slišala Melita, da je njen najnovejši »dragi« izjema svojega stanu, da ne pijančuje, ni ženskar in da ima že precej prihrankov.

Gospodična Melita se je spričo tega z vso ognjevitostjo zavzela za gospoda Kvedrina. Na plesu je hotela biti za vsako ceno mikavna in zmagovita, da ji ne bi mogle »frklje« speljati najnovejše nade na kriva pota. Še v zadnjem trenutku je v naglici hotela zabrisati pomanjkljivosti svoje lepote in podčrtati svoje čare. Kvedrin ji je rekel, da ima oči kakor noč in ustna ko črešnje. Hitro torej rdečilo za ustnice in črno barvilo za obrvi! Tako, zdaj je zmagovita in lahko stopi na plesno plan!

V dvorani začudeni pogledi, šušljanje, izogibanje, stikanje glav in posmehovanje. Komaj gospodična Melita zagleda Kvedrina in ga skuša z očmi »kakor noč« privabiti bliže, ta že do pleše in še čez zardi ter se pomuzne iz dvorane.

Kaj takega, pomislite, kaj takega! Gospodična Melita je vsa iz sebe. Zbegana stopi nevede pred zrcalo in vidi: ustnice so črne, obrvi cinobrazo rdeče.

Vsa solzna odhiti domov in prisega v razočaranem srcu, da bo ostala večna samica, če že ne devica.

Verujmo ji še mi do — prihodnjega upanja.

OB TREH ZJUTRAJ

Prvi pijanec (skuša odkleniti s ključem drog ulične svetiljke): Pridi malo k meni na dom, prijatelj. Nikogar ni doma.

Drugi pijanec (se ozre navzgor in vidi svetiljko): Gotovo je kdo doma. V prvem nadstropju gori luč... **bl.**

IZ ZLATE PRETEKLOSTI.

Neki bogat baron je imel navado da je večkrat povabil k sebi na večerjo nekega župnika, ki je rad pil in je poleg steklenice vina vedno hotel imeti tudi steklenico vode, vključ temu, da je ostala voda vedno nedotaknjena. Nekoč pa ga le vpraša:

»Čemu le imate vedno steklenico vode na mizi, gospod, ko pa je nikoli ne rabite?«

»Čemu pa imate vi vedno sabljo pripasano, gospod, ki je tudi nikoli ne rabite?« ga vpraša župnik v odgovor.

»Zato, da bi se branil, če bi me napadli, dragi gospod!«

»Vi bi se s sabljo otepali sovražnika, ki bi Vas skušal napasti, jaz pa bi se, če bi me vino začelo metati, branil z vodo!« mu odvrne župnik.

Učitelj: »Ko bi sedajle začel kopati naravnost v zemljo, kam bi prišel?«

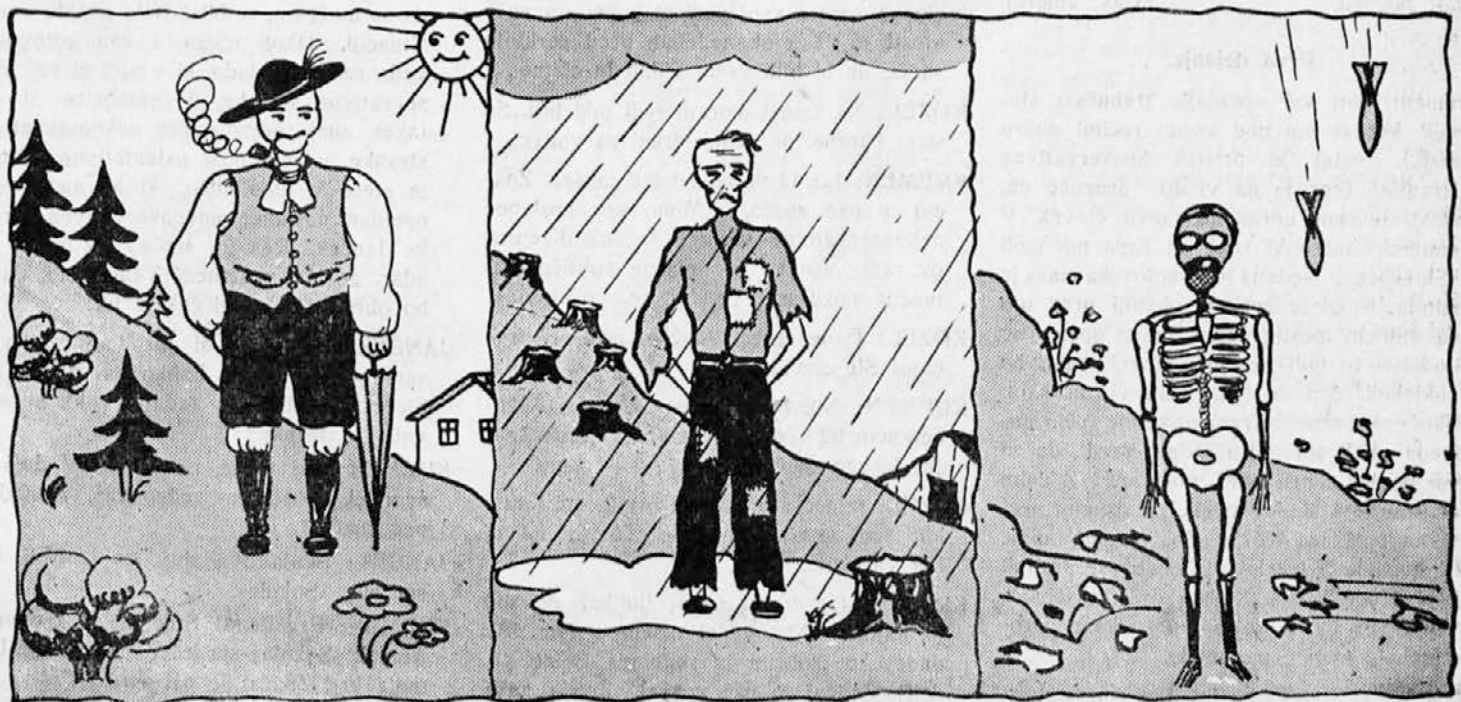
Učenec: »V norišnico, gospod učitelj!«

Gospod je priganjal svojega šoferja naj hitreje vozi. Navsezadnje vzklikne:

— V katerem kraju prav za prav konča ta neumna cesta?

— V bolnišnici, v zaporu ali pa v mrtvašnici, je odgovoril šofer.

Narodne noše

1839

1939

2039

Hitro poslovanje

— Prinesel sem Janezu Revnu odobrenje Rentnega odbora za podaljšanje bolezenske podpore.

— A, tako! No, potem se potrudite tja doli — prva vrata levo od kapele...

LE KORAJŽO

»Gospodična Mira, ljubim Vas iz vsega srca. Za Vas bi šel skozi ogenj in vodo do konca sveta. Da, celo z najbolj strupenim zmajem bi se rad boril.« — »No, gospod Viktor, potem pa kar govorite z mojo mamo.«

PROFESOR

»Gospod profesor, obljubili ste, da boste prihodnji teden predavali v naši Ljudski univerzi nekaj o možganih. To bo občinstvo gotovo zanimalo.«

»Žal, da mi je to nemogoče; kajti sedaj imam nekaj čisto drugega v glavi.«

DNEVNIK.

Lepa, mlada damica piše dnevnik o priliki potovanja po morju. Vpisi prvih štirih dni se glase:

12. marca: odpluli iz pristanišča. — Krasno vreme.

13. marca: Kapetan me zasleduje z ljubezenskimi ponudbami.

14. marca: Kapitan mi je rekel, da bo ladjo z vsemi 300 pasažirji pognal v zrak, ako ga ne uslišim.

15. marca: Tristotim ljudem rešila življenje...

Mali Moric pride razočaran iz šole: »Na vratih je napis: I. razred. Notri so pa same lesene klopi.«

D. Goflja:

Značaj

Slovenska veseloigra od včeraj, danes in jutri ter v treh dejanjih.

Glavne osebe: Gospod Kremen, poslanec Kozel, poslanec Janček. (Druge osebe so še manj važne.)

Kraj: povsod.

Čas: zmeraj.

Prvo dejanje.

Kremen: (kot vsi »značaji« trebušast človek, ker se mu pod vsemi režimi dobro godi.) Sedaj je pristaš konservativne stranke, (ker je na vladi), drugače pa, zlasti telesno, normalno razvit človek. V gumbnici taborski znak, iz žepa mu moli »Slovenec«. Nedelja je, škofovska maša je minila. Stopi iz cerkve, obstoji pred njo na vidnem mestu, da ga lahko opazi vse ljudstvo in tudi poslanec Kozel, kako bo pokleknil, čim se pojavi na vratih škof. Škof se pojavi, Kremen zavije oči, pogleda okoli sebe. Ko se mu zazdi, da so vsi pogledi uprti vanj, poklekne. Z enim očesom lovi škofov pogled, z drugim preži na poslanca Kozla, da mu ne uide. Škof ga je blagoslovil, Kremen se prištuli k poslancu Kozlu. Klobuk drži iz spoštovanja ves čas v roki, čeprav kaže barometer 12 stopinj pod ničlo.

POSLANEC KOZEL: (izvoljen po milosti božji in nevolji naroda na listi konservativne stranke.) Dober dan, gospod Kre-

men! Naravnost ganljivo je vaše izpolnjevanje verskih dolžnosti. Res mož, kot je bogu dopadljivo!

KREMEN (povzdigne oči k nebu): Zmeraj sem bil takšen! Značaj je pač značaj. Nisem takšen, kot oni-le tam. Ga vidite, magistratarja? Sokolsko legitimacijo je imel, v zapisnikih ga najdete med njihovimi bivšimi člani, danes pa je naš funkcionar, otreša svoj neslani gobec za naše ideale in čaka ob nedeljah pred cerkvijo škofa, da bi bilo vsem vidno in očitno...

KOZEL: Na žalost morajo tudi taki biti. So sicer barabe, po drugi strani pa volivci.

KREMEN: Jaz bi ne mogel biti takšen. Značaj je pač značaj! (Mimo gre poslanec nekonservativne stranke Janček. Kremen ga radi varnosti in nejasne politične situacije pozdravi. Vendar ne spoštljivo.)

KOZEL: Danes tega Jančka celo »Jutro« daje! Ste čitali?

KREMEN: Nikoli ne berem »Jutra«. Naročen sem bil vedno le na »Slovenca«. Značaj je pač značaj!

KOZEL: Izmed štirih vaših otrok, sta fanta, kot sem slišal, »Sokola«. To je edino, kar vas kazi.

KREMEN (zardi): Ljulika, ljulika, povsod jo najdeš! Niti vedel nisem o tem. Še danes ju izobčim iz rodbine. Boste videli! Značaj je pač značaj. Živela naša stranka, živel naš vodja, živel naš ministar! Bog živi! (Se po-

slovi od Kozla; šele deset metrov za njim se spet pokrije s klobukom.

Konec prvega dejanja.

Drugo dejanje.

KREMEN (čita v »Jutru«, da je vlada padla. Ves rdeč in zaripel je v obraz. Tista sestavina njegove glave, ki misli o njej, da so možgani, se bliskovito znajde v novi situaciji. Okoli njega z vso gotovostjo vedo za novo vlado, ki v njej ni več konservativne stranke. V gumbnico si natakne znak organizacije nekonservativne stranke, v roki nosi ostentativno »Jutro« in steče v tisto ulico, ki jo meri vsak opoldan poslanec nekonservativne stranke Janček. Res ga sreča.): Zdravo, na zdar, gospod poslanec! Vedel sem, da se bo obrnilo! Skrajni čas je bil!

JANČEK: Doslej se ni obrnilo nič. To so same kombinacije. Lahko pa, da se bo! Sicer pa: Ali niste zadnjič volili konservativne stranke?

KREMEN: Saj veste, prisiljeno! V duši pa sem bil in ostanem vedno vaš. Značaj je pač značaj!

JANČEK: Svoja dva sina ste izobčili, ker sta bila »Sokola«.

KREMEN: Prisiljeno! Srce mi je krvavelo. Ampak »Sokola« sta le! To me veseli. Pač moja kri! Značaj je pač značaj!

JANČEK (prišla sta pred cerkev, baš, ko se je pojavil ob vratih škof. Kremen radi

IZ ZDRAVNIŠKE PRAKSE.

K nekemu zdravniku pride čevljarjeva žena in toži, da ji je mož na koleri zbolel in vpraša zdravnika za svet:

»Kupite možu krsto in pojte v pogrebni zavod, ker ni več druge pomoči!« reče zdravnik.

Žena pride domov in najde moža pri skledici kislega zelja z lanenim oljem zabeljenega. Drugi dan mu nepričakovano odleže in žena gre vsa vesela k zdravniku in mu to posmehljivo sporoči. Zdravnik pa si zabeleži:

Contra choleram: kisló zelje et lanenum oleum! Nekaj dni pozneje pride k njemu mizar, bolan na koleri. Hitro mu svetuje kisló zelje z lanenim oljem. Mizar umre, zdravnik pa pripiše: »samo za čevljarje!«

USODA

— Ali ste že slišali, kaj se je zgodilo ubogemu Mihi?

— Kaj pa, za božjo voljo?

— Eh! Do včeraj je še jedel, pil, se smejal, danes pa je že revež — oženjen.

PRISEGA

Nevesta: »Milan, priseži mi, da me ne poročiš samo radi denarja, ker imaš toliko dolgovi!«

Ženin: »Draga Milena, stokrat ti prisežem: še nikdar nisem mislil na to, kako bom plačal svoje dolge.«

varnosti in nejasne politične situacije poklekne. Vendar ne čisto. Toda vaši dve hčerki sta članici nasprotnih organizacij! To je edino, kar vas kazi!

KEREMEN: Nisem niti vedel o tem. Sramota. Še danes ju izobčim! Se priporočam. Pošljite danes kasirat članarino za našo organizacijo. Bom plačal kar za dve leti vnaprej! Živela naša stranka, živel naš vodja!

JANČEK: Dobro, poslal bom kasirat!

KREMEN (poslanec Kozel gre mimo. Kremen ga za vsak slučaj pozdravi. Vendar nespoštljivo.): Živio, klanjam se, bog živi, zdravo!

JANČEK: Danes tega Kozla celo »Slovenec« daje! Ste brali?

KLEMEN: Nikoli ne berem »Slovenca«. Naročen sem bil vedno le na »Jutro«. Značaj je pač značaj! Torej še enkrat: pošljite kasirat, hčerki pa še danes zapodim. Zdravo, na zdar, gospod poslanec! (Se posloví. Klobok, ki ga je držal ves čas v roki, dasi je 15 stopinj pod ničlo, pokrije šele 20 metrov za njim. Domov prišedši zapodi še obe hčerki. Sedaj je brez otrok.)

Konec drugega dejanja.

Tretje dejanje.

KREMEN (se je bil zeletel v pogledu vlade. Po vladni krizi je spet nastal režim konservativne stranke. Zažgal je vsa »Jutro«, naročil spet »Slovenca«, v gumbnici

DRAMATIKA

»Si že videl v gledališču mojo najnovejšo dramo »Prepirljiva zakonca«? — »Žal še ne. Slišal pa sem, da si imel doma generalno vajo.«

STROKOVNJAK

Gospodinja vpraša v družbi gosta, kaj je študiral.

— Dovršil sem konzervatorij, gospa.

— Tako? No, potem mi pa, prosim, povejte, kako se delajo konzerve.

LAŽJE VPRAŠANJE.

Nadzornik vpraša ob inspekciji malega šolarja: »Kako je ime tvojemu očetu?«

Učenček molči.

Učitelj pristopi k nadzorniku in pravi: »Prosim, gospod inšpektor da bi mu dali lažje vprašanje.«

SE NI IZPLAČALO

Oče: »Nacek, davi ko si spal sem te potegnili za nos, pa nisi nič čutil.«

Nacek: »Seveda sem čutil. Pa se ni izplačalo zbuditi se radi take malenkosti!«

Žena možu, ki se vrača močno okajen domov: »In ti si mi obljubil, da ne boš šel mimo nobene gostilne.«

On: »Tako sem tudi storil; pogledal sem v vsako gostilno!«

zablesti spet znak trenutnega režima. Napoti se pred cerkev. Nedelja je. Škof stopi iz cerkve. Kremen spet poklekne, obenem pa šikla za poslanca Kozlom. Ko je blagoslovljen, vstane in se prištuli h Kozlu. Bog živi, gospod poslanec! Res lep in pomemben dan. Spet smo mi na vladi. Čast mi je, da sem vaš. Značaj je pač značaj.

KOZEL: Slišal sem, da ste svoji dve hčerki zapodili, ker sta bili članici naše organizacije.

KREMEN: Prisiljeno. Srce mi je krvavelo. Toda naši sta pa le! Pač moja kri!

KOZEL: No, dobro! Errare humanum est. Le vaša gospa poslednje čase bojkotira naš pokret!

KREMEN: Ni mogoče, nič ne vem o tem. Še danes jo zapodim. Takoj! Jaz hočem biti čist! Značaj je pač značaj!

KOZEL: Nisem rekel zato...

KREMEN: Ne, za našo stranko gre! Pridite še danes kasirat za dve leti. Žena pa mora še danes stran. Živela naša stranka, živela ministarstvo in živel gospod poslanec Kozel, dol s posancem Jančkom! Bog živi! (Steče domov, zapodi ženo. Sedaj je samski, ker je zapodil vse otroke in ženo. Za vsak slučaj si zdaj lahko kupi vozovnico za Zagreb, če bi hrvatsko vprašanje kazalo na režim.) Značaj je pač značaj!

Konec tretjega dejanja.

(ki pa pri Kremenu še dolgo ni zadnje.)

Francelj piše teti

Preljubljena teta!

Ne vem, zakaj živite vstran od strica in ste se preselili v mesto. Radi tistih par bunk ki so se vam poznale! Stricu je bilo takoj po tistem pogovoru žal in je rekel, da bi vas prihodnjič tako nabunkal, da se bunke ne bi nič poznale. Torej vidite, da se kesa in se lahko vrnete spet k stricu. Stric je rekel, da bi hitro prišli nazaj k njemu, ker je zdaj pri nas manever in je tu polno oficirjev. Drugače je pri nas vse v redu. Samo Micka je oni dan padla s kozolca. V spanju se je preveč zasukala, pa je padla štiri metre globoko. Takoj za njo je padel naš hlapec. Tudi s kozolca. Tako sta oba globoko padla in je Micka v bolnici, hlapec pa se je zaletel z glavo v kamenito klop pred kozolcem. Klop se je razbila, glava pa je ostala cela in je stric jako hud radi škoda. Pravi, da bi bilo bolje, če bi se razbila glava in ostala klop cela. Treza pa je morala k dohtarju zaradi Toneta. Dohtar ji je rekel, da naj bo vesela, da ne bo nič operiral, ker se bo na ta način lahko poročila z Jožetom. Samo priseže naj. Saj je vseeno, Jože pa ima denarja več, ko naša občina pufov. Zadržniči so naš gospod župnik tako lepo pridigovali, češ, da je naša vas najbolj moralna, da jim je začela še njihova kuharica verjeti, ko jih vendar dobro poznajo. Drugače pa ni pri nas nič novega, kar bi bilo omembe vredno. Pridite torej nazaj k stricu, imeli boste veliko veselje z njim.

Vaš nečak

Francelj.

Pozabil sem še to, da je stric pred tremi tedni umrl.

V VELETRGOVINI.

Gospod Jazbec pride v veletrgovino, pa vpraša vratarja, kje se dobe lovske potreščine.

Vratar: »Puška z municijo v prvem nadstropju, obleka in čevlji v petem, zverine pa v pritličju.«

Pred sodnikom: »Vi imate z gospodično N. N. otroka; kako pa bo s plačilom?«

»O, prosim, prosim, jaz nič za to ne zahtevam.«

— V začetku zakona sem tako ljubil svojo ženo, da bi jo skoraj pojedel od ljubezni.

— No, in zdaj?

— Zdaj se pa kesam, da nisem tega storil.

KRANJSKO TRMO

je na pustno nedeljo v Ljubljani pri krozu predstavljal pravi in pristni — osel. Ker korzo ni bil tak, kakršnega si je morda zamislil on, se je uprl in se sploh ni hotel ganiti iz Vegove ulice. Ko so Ljubljančanje slišali o oslovski zmagi kranjske trme, so z navdušenjem ugotovili, da je bil na pustno nedeljo štirinogi filozof v vsej Ljubljani — najbolj pameten.

Ljubljanski kinematograf

V Ljubljani toliko zakonske sreče spi, da bi lahko celo jo eksportirali; čeprav smo v postu, film kaže ta, da nismo še povsem pozabili mesa.

Sicer pa, ljubi moji, naj vas to ne žali, saj vendar vsi smo iz mesa nastali; zato bolj ko prahu, pepela in kosti vsakdo si rdeče da prožnih ust želi.

Po svoje moški nosi tako pezo, po svoje mu družica da odvezo: ker je doma bolj v modi dirindaj, pred platnom v kinu naj zavlada raj.

Ce kaj narobe se pri tem primeri, živimo lahko v dobri, trdni veri, da nam mesa preveč pregrešen dih odpustil frančiškanski bo menih.

Iz Celja

Nova literatura. V Celju je izšla v samozaložbi brošura s podnaslovom: »Lastna hvala se pod mizo vala«. Brošura je bila takoj razprodana.

103 žrtve v eni uri! »Prva žrtev... Tri žrtve... deset, enajst, dvajset žrtve!« je klical po mestu iznajdljivi kolporter. Čim večje je bilo število žrtve, tem bolj so ljudje kupovali papirnato robo in v istem sorazmerju so žrtve rasle. Kmalu jih je bilo petdeset, šestdeset... sto! Ko je prodal kolporter zadnji izvod, je zaklical utrujeno: »Stotri žrtve!« Malo je manjkalo, pa bi postal sam stočetrta žrtev, kajti Celje je edino mesto na svetu — tudi to je njegova specialiteta —, kjer naj bi kolporterji »molče trobentali«.

Povišanje plač na vidiku! Trije mestni uslužbenci so dobili povišanje plač. Čez tri leta pride na vrsto nova partija, če ne bodo volitve že preje.

Službena smola

Detektiv Slina je imel že nekaj časa sem smolo. Nič pravega ni mogel ujeti, nič izslediti.

Pa jo zavije proti koncu meseca v predmestno krčmo, kjer se mu takoj zazdi med gosti suhljat človek sumljiv. Čisto se strinja njegova zunanost z opisom nekega pohajča v policijskem dnevniku. Previdno odpre listnico, kjer hrani sliko tega mračnega junaka. Končno bo vendar vsaj nekaj!

Slina čaka, da sumljivi gost popije svojo merico. Potlej sliši, kako zaupno pokliče gostilničarko, a ta se brani, češ:

»Za nočjo bo že dovolj.«

Tedaj se detektiv odloči in pristopi:

»Trenutek, prosim.«

»Magari dva.«

»Slišal sem, da beračite.«

»Kaj vas to briga!«

»Gospodinja ste moledovali za vino.«

»Saj nisem vas!«

»Človek, vi ste delomrznež in pohajča, vas že poznamo in tudi vašo sliko imamo.«

Pravega hudiča imate, če imate mene naslikanega!« se zareži »sumljivi« gost in naroči gostilničarki, svoji ženi:

»Prinesi no, Lenka, temu gospodu pol litra cvička, da bo malo spregledal!«

Detektiv Slina ni čakal cvička. S tiho kletvico je odhitel na ulico, kamor ga je še dolgo zasledoval porogljivi smeh oštirske dvojice in njenih pivcev.

DOBER PRIJATELJ.

Gospod Peter je povabil svojega dobrega prijatelja Pavla na obed. Gospodu Pavlu je Petrova žena ugajala in pričel ji je na skrivaj dvoriti. Diskretno ji je stopil na nogo in ona mu je odgovorila na isti način. Na nesrečo pa je zgrešila nogo in pričela stopati na nogo svojemu možu. Peter je to nekaj časa mirno prenašal, ker pa žena nikakor ni nehala, se je razjezil in vzkliknil: »Čuješ, žena, pusti me pri miru! Ne opominjaj me stalno, kako jem. Pavel je moj dober prijatelj in lahko vsaj pred njim jem, kakor hočem.«

Oče: »Peterček, danes ponoči ti je prinesla štoklja sestro. Ali bi jo rad videl?«

Peterček: »Ne, sestrice ne maram; ampak tisto štokljo bi rad videl.«

Legionarjeva tolažba

O, nikar se ne boj, draga Mojca, domovina koroških borcev ni pozabila! Kakor sem jaz ostal zvest tebi, tako je s teboj vred domovina ostala zvesta meni dolgih dvajset let. Pomisli, Mojca, dekle moje, letos dobim medaljo! Glej, poleg tega imam obljubljenih še celih štirideset »jurjev!« Ako Bog da in jih dobim čez dvajset let, nama ni treba prav nič skrbeti, kdo bo plačal stroške za — najin pogreb.